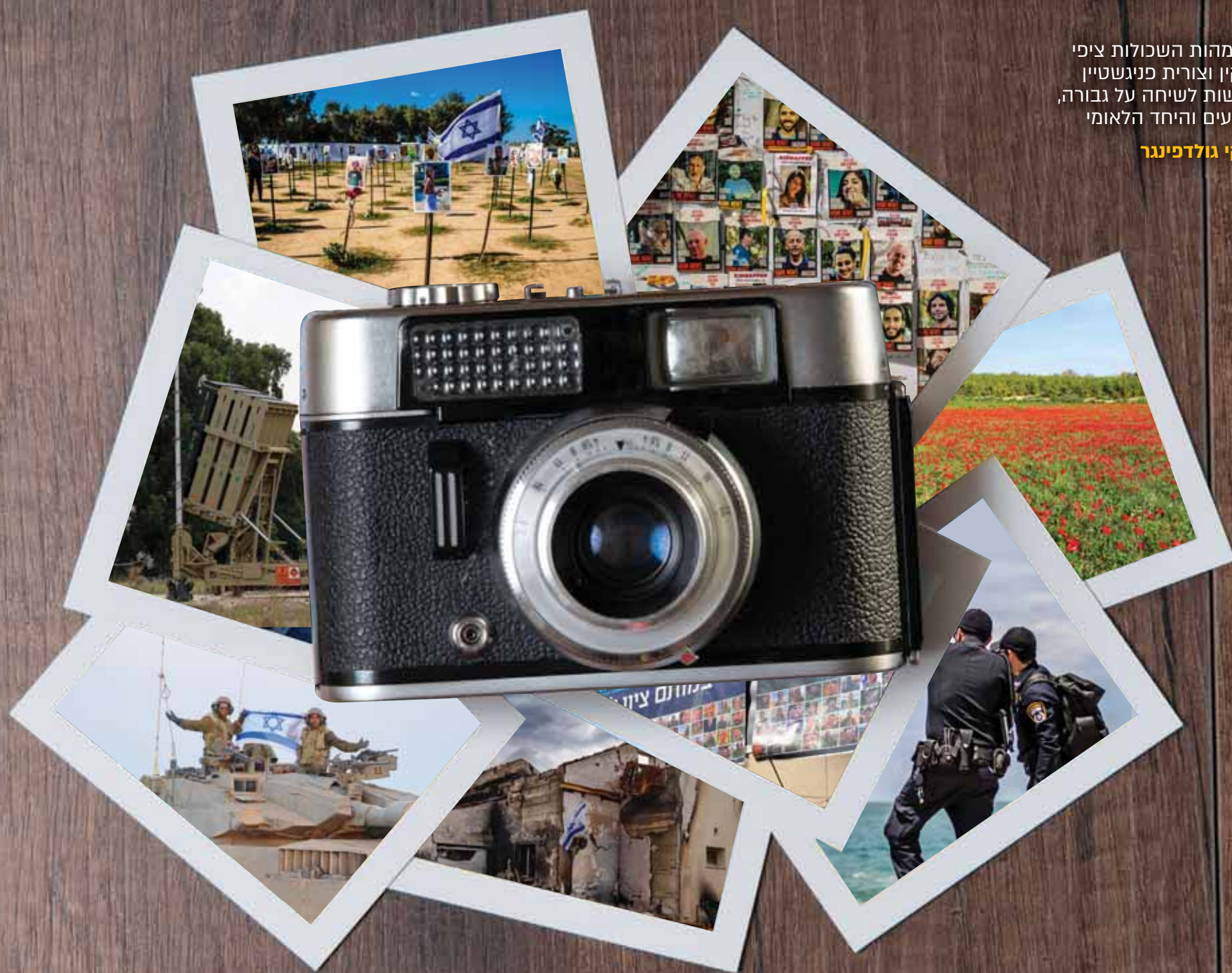

בשבע 1115 | כ"ח באלול תשפ"ד, 1.10.24

עניין אישי, יוסף ארנפלד

רבקי גולדפינגר

תינוק בידי קצינת נפגעים, פתק על חנות של מילואימניק
ונגב ליד לול בסלון: כותבי אתנחתא מסכמים את תשפ"ד
מגלריית התמונות הפרטית שלהם

נופש סוכות

סוכות בלתי נשכח בגוש עציון

אירוח ופעילויות ללא הפסקה!

אנו מזמינים אתכם להתארח בכפר
עציון במתחם הארחה המגוון שלנו
(צימרים, איגלו-חאן קמפיינג ועוד)
שמתאימים לכל המשפחה.
במהלך החג, תיהנו משלל טיולים
ופעילויות מהנות עם מדריכי בית
ספר שדה שמתאימות לכל הגילאים.

פנסיון מלא בחג ושבת

סוכות ללינה מפוזרות במתחם

סוכה מרכזית לארוחות חגיגיות

כניסה לאמת הביאר חינם לכל המשפחה

02-9935133 • K-ETZION.CO.IL 10% הנחה למזמינים דרך האתר

גם בסוכות יש מקום לכווולם

בראש סרוג סופו

איקאה מציגה מגוון כלים מעוצבים לעיצוב שולחן החג

1. GODMIDDAG קערה, לבן, 16 ס"מ, 9 ש" | **2. FRÖJDA** כוס יין, זכוכית שקופה, 47 סנטל, 59 ש" | **3. SILVERPÄRON** פמוט ל-2 נרות, מוכסף, 20 ס"מ, 49 ש" | **4. FRÖJDA** כלי לנר חימום, זכוכית שקופה, 6 ס"מ, 19 ש"

אשתאול | באר שבע | ק. אתא | ראשל"צ | נתניה

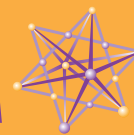
שעות פתיחה: ימים א'-ד' 10:00-20:00, יום ה' 10:00-22:00, יום ו' 9:00-15:00

המכללה

האקדמית חמדת
חוסן, אמונה, חינוך.
קריית חינוך שדות נגב

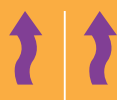
נצלו את ההזדמנות שנה החדשה להתחלה טובה

הזדמנות אחרונה להצטרף להצלחה!

תואר שני M.Ed.

שנת לימודים אחת בקמפוס

| ניהול וארגון מערכות חינוך מותאם לבתי ספר, לגני ילדים, להנחיה והדרכה
| תרבות יהודית בזיקתה אל התנ"ך והוראתה
| חינוך מדעי בהתמחויות: מדעים/ מתמטיקה
| חינוך מיוחד* בהתמחויות: לקויות למידה/ אוטיזם
חדש! ניהול וארגון מערכות חינוך עם אפשרות לתזה

מסלולים נפרדים
לנשים ולגברים
בחלק מהתוכניות

החזר שכר
לימוד ל-M.Ed.
בכפוף לתקנון משרד החינוך

מתכונת היברידית של
שבוע בקמפוס
ושבוע מהבית

מערך מלגות
נרחב

לימודי
בוקר/ערב

www.hemdat.ac.il

למידע והרשמה חייגו אלינו *5280

כשחוסן פוגש אמונה וחינוך

ביפין ג'ושי, סטודנט באקדמית חמדת, נחטף בשבעה באוקטובר ומוחזק עדיין ברצועת עזה.
מחכים לך ולכל החטופות והחטופים!

*הענקת התואר מותנית באישור המל"ג

צרכה אחרת של אלורה הדדית

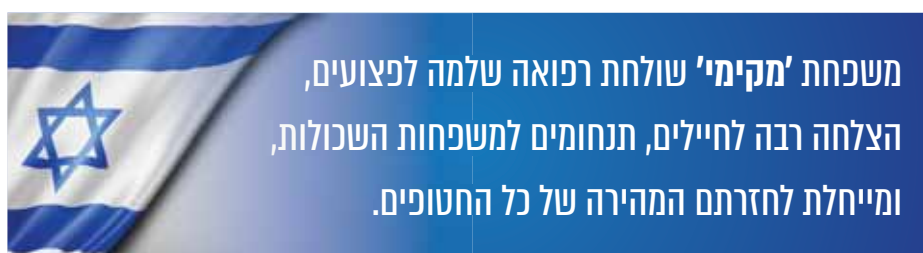

פְּדִיּוֹן כַּפָּרוֹת

במיוחד השנה תורמים ל'מקימי'
וביחד מסייעים לאלפי משפחות לצאת ממשבר כלכלי

אנו
בעיצומו
של פרויקט סיוע
למשפחות
מפונות

***2835**
או באתר מקימי
תרמו עכשיו

בהמלצת רבני הציונות הדתית

עמותת חסד לזכרם של הרב מנחם ליבמן זצ"ל ובנו הקדוש שניאור שלמה הי"ד
ע.ר. 580529303 | התרומה מוכרת לצרכי מס לפי סעיף 46

למוישי ועוד אלפי יתומים
יש אבא בשמים ושליחים נאמנים
'חסדי נעמי' שדואגים שלא יחסר להם מאומה
בראש השנה ובכל השנה!

סימנים של בריאות

גל אורן לרנסט

לקוחות מאוחדת,
אנו זמינים לשירותכם בראש השנה ויוה"כ במוקדים לרפואה דחופה
ומאחלים לכם שנה של החלטות טובות לבריאות!

מאוחדת
רמה אחרת

***3833**
k.meuhedet.co.il

ידידיה מאיר
yedidyameir@gmail.com

שייתמו

שבע שעות אחרי כל העולם, התעדכנתי בחיסול נסראללה

יהודה גרין בסליחות נוסח קרליבך בניו יורק, השבוע

1 בכל שנה אני תמה מחדש: מה פתאום בלילה הראשון של השנה, בסעודה הראשונה של השנה, אחרי שבירכנו איש את רעהו, איש את ילדיו, "לשנה טובה תכתב ותיחתם", אחרי שאמרנו "שהחיינו" בכוונה - מתכנסת כל המשפחה, עם האורחים, סביב שולחן החג המושקע ומתעסקת ברוע? כולנו מקיימים את המנהג לאכול מאכלים מיוחדים ולברך עליהם ברכות לשנה החדשה (מנהג קדוש שמקורו בגמרא), אבל כמה אפשר לעסוק באויב? אוכלים תמר? "שייתמו אויבינו ושונאינו וכל מבקשי רעתנו". כרתי? "שייכרתו אויבינו ושונאינו וכל מבקשי רעתנו". סילקא? "שיסתלקו שונאינו וכו'". וזה עוד בלי האיחולים היצירתיים שאנשים מוסיפים כיד ה' הטובה עליהם, קללות שלא כתובות בתורה (טחינה? "שייטחנו אויבינו" וכי"צ"ב). וכאן הבן שואל: למה צריך בלילה כזה קדוש ומסוגל לעסוק באובססביות באויבים שלנו? אי אפשר להתרכז רק בטוב: בזכויות הרבות כרימון? בראש (המגעיל) של הדג ובכל הדברים היפים שהוא מסמל?

השנה אני כבר לא אשאל את השאלה הזאת. התפכחתי מהקונספציה שהחיים הם רק תפוח בדבש. כן, יש אויבים. ואסור להתעלם מהם. הם לא מורתעים כמו שאמרנו לנו. אז אנחנו מתפללים שייתמו, שייכרתו, שיסתלקו. כן, דווקא ברגע המסוגל הזה. זה גם מעשה של תפילה ובעצם גם מעשה של חינוך. בפתחה של שנה חדשה אנחנו מלמדים את ילדינו ואת עצמינו שיש רע בעולם. ואנחנו לא מכילים אותו. אנחנו מייחלים לקיצו.

ואחרי שבשבוע האחרון של שנת תשפ"ד ראינו כמה התפילות האלה הועילו, נדמה לי שבלי לראש השנה הבא עלינו לטובה נאחל אפילו יותר בכוונה את הברכות-קללות הללו על ראש אויבינו ושונאינו וכל מבקשי רעתנו. שנה טובה. תחל שנה וקללותיה!

2 יום שישי האחרון. 12 וחצי בצהריים שעון ניו יורק. אנחנו נכנסים להרצאה של אשתי בגרייט נק שבלונג איילנד. בנסיעה לפה עוד הספקנו להתרגש מהדרך שבה נתניהו בחר לחתום את נאומו החשוב באו"ם: "לעם ישראל ולחיילי ישראל אני אומר: תהיו חזקים ובעלי אומץ. 'חזקו ואמצו אל תיראו ואל תערצו מפניהם, כי ה' אלוהיך הוא ההולך עמך, לא ירפך ולא יעזבך'".

הופה. מה קורה כאן? נתניהו הרי לא מרבה להזכיר שם שמייים. הוא יכול לצטט פסוק מעת לעת, אבל רק פסוקים "ניטרליים". אתם יודעים, בסגנון "נצח ישראל לא ישקר". אבל ממש להזכיר את הקדוש ברוך הוא? זה די נדיר אצל מנהיג הגוש המאמץ. הוא עושה את זה בדרך כלל בעיתות משבר, אחרי פיגוע נורא, לא עלינו. או לפני בחירות (לא עלינו). ופתאום הוא הביא חתיכת פסוק מפרשת השבוע. ואגב, הוא יכול היה לקטוע אותו באמצע: "חזקו ואמצו אל תיראו ואל תערצו מפניהם". נקודה. או ליתר דיוק: סימן קריאה. מה פתאום הוא הוסיף את "כי ה' אלוהיך הוא ההולך עמך לא ירפך ולא יעזבך"? קרה משהו שאנחנו לא יודעים?

ואז, כמה דקות אחרי זה, מתחילים הפושים. דובר צה"ל יוצא בהודעה מיוחדת לתקשורת. ופה הייתה לי דילמה: מצד אחד, כאן, בארצות הברית השבת רחוקה מאוד מלהיכנס, אנחנו כאמור בסביבות השעה 12 וחצי בצהריים, יש עוד כמעט שש שעות עד כניסת השבת. מצד שני, בארץ היא כבר נכנסה. נו, אז אני אשב לי בניו יורק ואצפה בהודעת דובר צה"ל, ואז בהמשך השידורים החיים מהארץ, ואחתום באולפן שישי? (אומנם אין איסור חל על איסור... ובכל זאת). ברוך ה' הצלחתי להתגבר על הסקרנות ועל ההיתרים שעלו לי בראש, ונכנסתי לשבת בניו יורק רק עם שמועות.

אבל זה היה הקטע הקל בסיפור. תחשבו מתי יכולנו להתעדכן בחדשות מהארץ. רק בשתיים בלילה, שעון ישראל, יצאה השבת אצלנו. כלומר, שבע שעות אחרי שבארץ כולם ידעו ושמעו וחגגו,

ספורים אחרי תום מלחמת יום הכיפורים. וכך שר יהודה גרין למילותיו של ר' שלמה (תרגום חופשי מאנגלית):

"אתם יודעים חברים, אומר לכם את האמת, בשבילי ובשבילכם זה עדיין יום כיפור, עדיין יום כיפור. עד שיהיה שלום בעולם, עד שיהיה שלום בירושלים, זה עדיין יום כיפור, עדיין יום כיפור. וכאן מגיעה המנגינה המפורסמת, אבל לא בקצב, כמו שאתם מכירים אותה, אלא כקריאה אישית, כמעט לחישה: "ישראל בטח בה', ישראל בטח בה'..."

אתם יודעים חברים? לפעמים זה עושה אותי עצוב, לפעמים זה עושה אותי שמח, לישראל אין חברים בעולם. ארץ הקודש, עם ישראל הקדוש, לבד. עם לבדד ישכון, אבל מה יש לנו? ופה מגיעה קריאה חזקה, הכרזה ויקדת: "ישראל, ישראל, בטח בה'! יש לנו חבר אחד בשמיים!". ואז גרין התחיל לשיר את השיר. בהתחלה לאט, ואז מהר, חזק, בטוח, נחרץ.

6 את השיר "ישראל בטח בה'" הכרתי מילדותי כמובן. אבל אף פעם לא התעמקתי בו יותר מדי. הרי יש לקרליבך שירים כל כך הרבה יותר עמוקים. השיר הזה הוא מז'אנר "מקימי, מקימי". שיר נחמד מאוד, אבל לא מצאתי בו עומק. גם לא חיפשתי.

אבל במוצאי השבת הזה של הסליחות הראשונות, עם הפתיחה שמחברת למלחמת יום כיפור, ובעצם למלחמת שמחת תורה, כי הרי בשבילנו, כמו ששר קרליבך לפני 50 שנה בקמפוס ההוא בניו יורק, אנחנו עדיין בשמחת תורה. ואין לנו חברים בעולם. תראו איך כל העולם לא נותן לנו אפילו להגן על עצמנו. ובאותם קמפוסים בניו יורק צועקים על סטודנטים יהודים "פרי פלסטיין". אנחנו עם לבדד ישכון. ולפעמים זה מעציב אותי ולפעמים זה משמח אותי. השיר הישן הזה לא רק קם לחיים, 50 שנה אחרי - הוא כאילו נכתב בדיוק ללילה הראשון של סליחות תשפ"ד, אחרי שנה כל כך קשה, עם בשורה כל כך טובה על החיסול, עם הרבה כאב, והרבה תקווה, והרבה חשש לאן הולכים מפה, על מה בדיוק ואיך מתפללים.

7 ופתאום שמת לי לב כמה גאונות יש בשיר הפשוט הזה. לקחת את הפסוק הקצר הזה מתהילים, שהוא חלק ממזמור שלם, שבו מוזכרים גם "בית אהרן" וגם "יראי ה'", אתם יודעים, הפסוק שאנחנו אומרים, כמצוות אנשים מלומדה, מדי ראש חודש בהלל - ולהפוך אותו לקריאה אישית מאוד: "ישראל, ישראל, בטח בה'!". קריאה שהופכת לזעקה. ואז למשהו מרגיע, מעודד, מנחם.

וכמה אנחנו צריכים את הקריאה הזאת, גם לסטודנטים יהודים מתבוללים ששואלים את עצמם שאלות קשות, מול האנטישמיות הנוראה של חברים הטובים בקמפוסים, גם לישראלים רבים שחוזרים לשורשים היהודיים שלהם אחרי ה-7 באוקטובר כי הם מבינים את הסיפור, וגם לנו, שלא יודעים איך בדיוק לגשת לתפילות הימים הנוראים אחרי שנה כזאת. ישראל, ישראל, בטח בה'. אתה ממש לא לבד. לא עוד עם לבדד ישכון. יש לך משהו שמלווה אותך מלמעלה. וזה, עכשיו אפשר להתחיל בסליחות. ●

אנחנו נכנסו לתמונה. מזל שבזכות הסליחות הראשונות שהיו באותו לילה, מצאתי אנשים ערים בארץ שיספרו לי על השמועות ועל השמחה הגדולה במוצאי השבת. הפסדת.

3 ואז הגיעו הסליחות אצלנו. אחת בלילה, אנחנו הולכים לסליחות של הקרליבך-ישראל, אותו בית כנסת ישן במנהטן שבו היה עובר לפני התיבה ר' שלמה קרליבך עצמו, ועכשיו מחליף אותו יהודה גרין, האיש עם הלחנים הפשוטים שכבשו את העולם היהודי, עם ההגשה הסוחפת, ובעיקר עם הלב הנשבר. כאלף איש מגיעים בשנים האחרונות לתפילה עד שצר המקום מהכיל, והסליחות עברו לבית כנסת גדול הרבה יותר בווסט סייד של מנהטן.

בדרך לסליחות אנחנו מנסים לסגור פער, להשלים את מבול הפרשנויות והתגובות בארץ על החיסול. בעיקר את מבול הבדיחות. למעשה, כשאתה מתחבר לאירוע באיחור כזה, אתה מקבל בוטסאפ קודם כול את הבדיחות, ואז מתחיל לגלול אחורה ולהבין מה קרה.

אבל רגע, מה בדיחות עכשיו? אנחנו עדיין בהתרגשות הראשונית על ההצלחה הגדולה של חיל האוויר, על הסייעתא דשמיא המופלאה, על רוח הגבורה הגדולה, אחרי שנה שהתחילה בכזאת השפלה. שנה שבה אנחנו "לעג וקלס בגויים", והנה פתאום אנחנו חוזרים לסטטוס של "אור לגויים". "מזרח תיכון חדש", בקטע טוב.

4 והאמת שגם בלי הפרשי השעות והפיגור בחדשות, יש קצת בלגן בנפש. בעוד רגע אנחנו מתחילים לומר סליחות. סליחות שהיה ברור שייאמרו השנה מתוך כאב. בראש כבר מתנגן הנוסח של "זוחלים ורועדים מיום בואך, חלים כמבכירה מעברת משאך", שעוד מעט יאמר יהודה גרין, האיש והלב הנשבר. אבל בכנות? הלב שלנו נמצא במקום אחר. הוא לא כל כך שבור הלילה. אין דבר שלם מלב אחרי חיסול. הלב מלא בהודיה.

ומצד שלישי, הימים הנוראים מתקרבים, ויש כל כך הרבה על מה להתפלל אחרי שנה קשה כזאת, ובעיצומה של מלחמה קשה כזאת. חיילים, חטופים, פצועים, מפונים. וכן, יש גם פחד מעצם החזרה בזמן לתקופה הזאת של השנה אחרי כל מה שקרה. או מה עושים עם הג'ט-ילג הנפשי הזה?

5 יהודה גרין ניגש אל העמוד, ועוד לפני שהתעטף בטלית הוא פתח, כמנהגו, בכמה ניגוני הכנה לסליחות. ופה הוא הביא הברקה, שלא רק התאימה בול לזמן ולמקום אלא גם נתנה פשר לכל מה שעבר, ועובר, עלינו בימים אלה. הוא שר את השיר הישן מאוד והלא אופנתי בעליל של קרליבך, "ישראל בטח בה' עזרם ומגינם הוא". אבל הוא התחיל במילות הפתיחה, כפי ששר ר' שלמה בשעתו בהופעה בפני סטודנטים יהודים בברוקלין קולג' בארצות הברית, בינואר 1974, חודשים

services

חובות ברזל

עבור אלפי משפחות יש עוד מלחמה לנצח

משכנתא

חשמל

ארנונה

אוכל

חוגים

ביגוד

דלק

מלחמת 'חובות ברזל' הכניסה אלפי משפחות
למשבר כלכלי עמוק. 'פעמונים' מסייעת
להביא אותן להבראה כלכלית.
עזרו לנו להפוך את הימים הנוראים
להרבה יותר טובים עבור אלפי משפחות

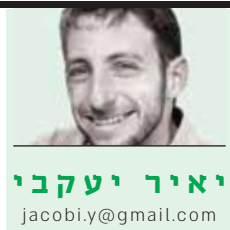
אנחנו צריכים את התרומה שלכם!

© פרסומי ישראל

פעמונים
מגלים אחריות

יחד תהיה אכילתו שלה טובה ומתוקה

תדמו 1-800-35-10-12
עכשיו: paamonim.org

יאיר יעקבי
jacobi.y@gmail.com

אני לדודתי ודודתי לי

דודה לאה ברמה העקרונית יכולה כבר מזמן להגיד לקודשא בריך הוא לבוא ולקחת אותה כמו את בעלה עמרם לעולם שכולו טוב, אבל היא התעקשה להישאר בחיים בגלל סיבה אחת אצילית. מה הסיבה? השליחות שהטילה על עצמה לשבת ליד אחייניותיה הרווקות בשולחן החג ולהעיר להן על עובדת היותן רווקות. אחרת איך תדענה שהן כאלה?

למטרה זו נוצרה דודה לאה, ואת הייעוד הזה היא התכוונה לממש עד החופה של האחיינית הסוררת האחרונה. מה דודה לאה תעשה עם עצמה אחרי זה? אל לנו לדרוש במופלא מאיתנו, אבל סביר להניח שהיא תגלוש בטבעיות להתערבות בתכנון המשפחה של אותה אחיינית סוררת. כך התנהלו חייה של דודה לאה בנעימים (לפחות בשבילה זה היה נעים) עד שפעם אחת, בראש השנה, היא מצאה את עצמה יושבת בשולחן החג וסביבה אפס אחייניות רווקות. לא שהן התנתנו או משהו כזה, הן פשוט חתכו לחו"ל לחגים. אפשר רק לנחש למה.

דודה לאה קודם כל נפגעה עד עמקי נשמתה. כי ככה היא הייתה מחוותת. קודם נעלבים, אחרי זה בודקים על מה להחיל את זה. וזה לא היה קשה. אחייניות חצופות. ככה לקחת מהדודה הזקנה את התענוג היחיד שנותר לה בחייה העלובים והקשים? מה הפלא שהן לא מוצאות אף אחד.

כך חלפו שנתיים. בשלב הזה כל דודה אחרת הייתה אומרת נואש וחוזרת להציץ באובססיות מהתריסים של חלון המרפסת כדי לראות אם החבר החדש של הבת של השכנים הגיע (אומרים שהכיפה שלו בגודל של מטבע, ולא מהגדולים. על ציצית בכלל אין מה לדבר). אבל דודה לאה לא הייתה כל דודה אחרת. היא הייתה, בהיעדר דימוי מוצלח יותר, מגהזורד של דודות. דודיולה. תמצית הדודות של נשמת האומה הישראלית.

אז היא החליטה שאם מוחמד לא יבוא אל ההר, ההר יבוא אל מוחמד. לא שאנחנו מחפשים לחתן את איילה שלנו עם מוחמד או משהו, כן? הרי כולנו יודעים מה קרה לבת של השפיגלים (נכון, הוא לא היה בדיוק ערבי החבר שלה, אבל הוא גם לא בדיוק היה משלנו). בקיצור, היא החליטה שגם היא יכולה לטוס לחגים ושאת ההערות שלה (שאגב, יש לאיית בכלל הארות אם אתם שואלים אותה) אפשר לשמוע גם כשיושבים בחו"ל. אז כמה ימים לפני ראש השנה של השנה השלישית, דודה לאה בת ה-77 ארוזה צ'ימין, רעננה את הפספורט, רכשה תיק בלי כיתוב בעברית כדי שלא יידעו שהיא יהודייה (פאה ושמלה ארוכה בקיץ זה לבוש אוניברסלי), ויצאה לתאילנד לחפש את איילה החמודה שעדיין לא ידעה איזה ראש השנה מצפה לה.

דודה לאה הגיעה לעיר צ'אנג מאי ישירות אל הגסטאהאוס שבו איילה סיפרה לאמא שלה שהיא משתכנת. אחרי חיפוש זריז התברר שאיילונת שלנו לא הגיעה למקום ומעולם לא הזמינה בו חדר. שוד ושבר. מה תעשה דודה לאה עכשיו? ובכן, זו שאלה שהיינו שואלים אם דודה לאה הייתה אדם נורמטיבי. אבל דודה לאה הייתה כאמור הוויטמינצ'ק של הדודות. דודה מרוכזת.

אז היא פשוט פתחה GPS ועקבה אחרי איילה באמצעות הצ'יפ שהצמידה לה לסיכת הראש רגע לפני שזו עלתה על המטוס. אמצעים מוגזמים? לא אם אתם שואלים את דודה

לאה. המטרה מקדשת את האמצעים, ובעזרת ה' מישהו גם יקדש את איילונת (החצופה הזאת גם כן מה נראה לה).

שש שעות מאוחר יותר נכנסה דודה לאה אל הגסטאהאוס הנכון, והייתי אומר לכם שאיילה המתוקה כמעט התעלפה כשהיא ראתה אותה, אבל זה לא יהיה מדויק. היא לא כמעט התעלפה, היא התעלפה לגמרי. קומפלט. אפילו כמה פעמים. "מה חטאתי?" היא מלמלה כשהתאוששה לבסוף והבינה את חומרת מצבה. דודה לאה, שמעולם לא פגשה בחייה שאלה רטורית, התנדבה לענות ומנתה מיד את שרשרת הכישלונות שהביאו את איילה עד כה.

לצער של איילונת החג כבר משמש להיכנס, כך שלא היה מה לעשות מלבד לשבת לשולחן החג לצד דודה לאה, שחיכתה לשווא שהחבר'ה יחליפו בגדים למישהו ש"קצת יותר מכבד את האירוע".

"את רווקה, את יודעת", דודה לאה נתנה את הסיפתח. איילה הנהנה. "תודה לא ל", חשבה לעצמה דודה לאה, "היא יודעת. זה חוסך לנו המון עבודה". משם היא ניגשה למשפטי הקאלט. קלאסיקות כמו "אולי את בררנית מדי", "גם את לא מלכת היופי את יודעת", וכמובן "את לא נעשית צעירה יותר, אם את מבינה למה אני מתכוונת אהממ אהממ... אני לא רוצה להגיד במפורש, אבל את בטח מבינה נכון? אני מדברת על ילודה".

דודה לאה הייתה עדינו העצני רק בלי הקטע של העדינו. סתם עצני. ואם אתם לא מבינים את הרפרנס הזה אז אתם גם ככה לא דתיים מספיק כדי להתחתן עם איילונת. יש דברים שלא מתפשרים עליהם.

אז על איילונת עברו חגים מזעזעים בצל דודה לאה, והיא אפילו אמרה לה את זה בפרצוף, מה שכמובן עשה לדודה לאה טונה של נחת, כי לשיטתה איילונת לא התחתנה כי "טוב לה מדי". הרי אנשים מאושרים אף פעם לא מוצאים זיווג. צריך להרוס להם את כל הכיף קודם. אז אם דודה לאה מצליחה למרר לה אפילו קצת את החיים, היא את שלה עשתה.

את החגים של השנה הרביעית דודה לאה ואיילה עשו בלאוס. כמובן לא בתיאום מראש, אלא בזכות הצ'יפ המדובר. שוב היה סיט, ושוב דודה לאה חזרה לארץ מלאת סיפוק ותחושת שליחות. במשך חמש שנים עשה הצמד הלא טריוויאלי את החגים יחד ביעדים שונים בעולם, עד שבשנה השישית פגשה איילונת במונטנגרו איזה בחור מגבעת שמואל, ותוך חצי שנה היא כבר עמדה מתחת לחופה. דודה לאה כמובן לקחה את כל הקרדיט.

הצרה הייתה שדודה לאה, אפעס, התחילה ליהנות מהחגים עם האחיינית בחו"ל. ומה תעשה עכשיו כשהיא לבד? החגים הבאים היו קשים במיוחד בשביל הדודה, שחיה בשביל הרגעים האלה, והיא לא יכלה שלא לכעוס על איילונת החצופה שחירבה לה את החיים עם החתונה הזאת שלה. המצב היה כה חמור, שדודה לאה המשועממת התחילה לצאת לדייטים בעצמה, ובתוך כמה חודשים היא הייתה נשואה כדת משה וישראל.

בחתונה איילונת הסתובבה כמו טווס ולקחה את כל הקרדיט. הרי אנשים מאושרים לא מוצאים זיווג אף פעם. צריך להרוס להם קודם את כל הכיף. ●

שלום הרב, האם מותר לשמוח כאשר אויב פוליטי מצטט באופן שגוי את הפסוק "בנפול אויבר אל תשמח" או שזה נכנס בגדר "בנפול אויבר אל תשמח"?

מזכיר לכם שביום רביעי בחצות מזיזים את השנה שנה אחת קדימה

בשחרית של יום ראשון, אחרי חזרת הש"ץ, מישהו צעק שלא אומרים תחנון בעקבות החיסול של נסראללה והתחיל ויכוח סוער בבית הכנסת, אבל החזן לא בזבז זמן ודילג בהחלטיות על תחנון, ואז בסוף התפילה כשביררו והבינו שבאמת יש על מי לסמוך שלא להגיד תחנון, ניגשו לחזן ושאלו אותו איך הוא ידע בוודאות כזאת בזמן אמת שלא צריך להגיד. אבל החזן הצנום חייך חיוך רחב ואמר שהוא עדיין לא יודע אם צריך להגיד או לא ונסע הביתה, כי אחרי עשרה חודשים של חיוב אם יש אופציה לדלג אז אני מדלג. יאללה המשך יום טוב ואם אפשר את החיסולים הבאים בשני או חמישי שכוויח

"את לא נעשית צעירה יותר, אם את מבינה למה אני מתכוונת אהממ אהממ... אני לא רוצה להגיד במפורש, אבל את בטח מבינה נכון? אני מדברת על ילודה". דודה לאה הייתה עדינו העצני רק בלי הקטע של העדינו. סתם עצני. ואם אתם לא מבינים את הרפרנס הזה אז אתם גם ככה לא דתיים מספיק כדי להתחתן עם איילונת

שנה טובה!

שירבו זכיותינו
כרימון

בנק ישראל בדק ומצא: בנק יהב המומלץ ביותר ע"י לקוחותיו פעם שלישית ברציפות

הצטרפו ותוכלו לקבל הלוואה עד 120,000 ₪ בהחזר חודשי החל מ-979 ₪
בריבית פריים + 1% עד 18 שנה ללא דמי טיפול

להצטרפות
*2617

על פי נתוני סקר שביעות רצון לקוחות (משקי בית) מאיכות השירות של הבנקים. הפיקוח על הבנקים - בנק ישראל מרץ 2024.

ריבית מתואמת שנתי 7.22%. כפוף לתנאי הבנק. למצטרפים חדשים מעבירי משכורת/קצבה בסך מצטבר של 5,000 ₪ ומעלה. אפשרות לדחיית תשלום קרן ההלוואה בשנה הראשונה. מתן אשראי, שיעור הריבית, קביעת הביטחונות ותנאי האשראי נתונים לשיקול דעתו הבלעדי של הבנק וכפופים למתן הסכמה לקבלת דו"ח אשראי, לביצוע חיווי אשראי ולהוראות הדין. ההטבות אינן תקפות לחשבונות עסקיים. אי עמידה בפירעון ההלוואה עלול לגרור חיוב בריבית פיגורים והליכי הוצאה לפועל.

דביר שרייבר
dvirbe7@gmail.com

הקונספירציות של התשפ"ה

יש יתרונות רבים בחג ארוך של שלושה ימים. וגם חסרונות. השאלה הגדולה היא איך עוברים אותו בלי להתעדכן בכל מה שקורה סביבנו

תמיד נמצא בבית הכנסת המקומון שיש לו פלאפון דלוק בחג. אילוסטרציה

זו הייתה שנה איומה, מבעיתה, מייסרת. זו הייתה שנה מפליאה, נוראת הוד, מרוממת. האימה והגבורה, הגדיעה והצמיחה, הייאוש והתקווה, מעולם לא התערבבו ככה אלו באלו, לפחות לא מאז שאני זוכר את עצמי. אבל עצמי והזיכרון שלי כבר מזמן לא משהו, אז אולי אני באמת כרגיל קצת מחרטט.

בכל שנה עם פרוס אלול אנחנו אומרים לעצמנו "מה, עוד חודש ראש השנה?! ווי איך שהשנה הזאת טסה". השנה, לעומת זאת, זה בדיוק אותו דבר. מין הרגשה כזאת שמאז תשרי תשפ"ד חלפו בסך הכול כמה ימים. או לפחות עשר שנים. כל כך הרבה עברנו, כל כך הרבה למדנו, צברנו כל כך הרבה תובנות, בעיקר כאלה שמבהירות לנו שאולי בעצם אנחנו לא מבינים שום דבר.

בכל שנה אנחנו מציצים בלוח השנה, מגלים שגם השנה ראש השנה נמשך במפתיע יומיים ושואלים את עצמנו איך נשרוד חג ארוך כל כך. איזה מזל שהשנה ראש השנה לא יוצא צמוד לשבת, אחרת הוא היה נמשך שלושה ימים וזה כבר באמת מוגזם. זאת אומרת... רגע...

לחג ארוך יש יתרונות וחסרונות. היתרונות הם עזיבה מוחלטת של הטלפון והחדשות המלחיצות והתמסרות לתפילות, משפחתיות, שלושה ימים של ניתוק שכולו חיבור. החסרונות הם עזיבה מוחלטת של הטלפון ותפילות לא נגמרות. ושהות עם המשפחה. שלושה ימים של ניתוק שכולו טירוף, הצילו!

הניתוק מהעדכונים השוטפים קשה כל שנה, על אחת כמה וכמה השנה, כשבכל רגע עלולה לפרוץ מלחמה עולמית, או שיבוא המשיח, או שניהם, אבל אנחנו לא נדע כי אנחנו מכבים את הטלפונים ל-73 שעות שהן 4,380 דקות, 262,800 שניות, 26,280,000 מאיות השנייה בלי הפושים העצבניים של אתרי החדשות ועם גירודים בכל הגוף ורעידות לא רצוניות כי איך יכול להיות שאי שם בעולם קורה משהו ואנחנו, הו האימה, לא יודעים על זה.

לא לדבר על המצב

הבעיה הזאת מוכרת למדע בשם המקצועי חרדתיטיס אקטואליטיס מוגזמטיס, או בקיצור FOMO. אוהדי כדורסל שומרי שבת מכירים את התופעה בדרך כלל בחודש אייר, כאשר מכבי תל אביב משחקת בחצי גמר היורוליג לאחר כניסת השבת, ובמשך כל השבת הם מטים אוזן לטלוויזיה של השכנים ומחפשים חילוני של שבת שירמוז להם כמה-כמה נגמר המשחק, אם כי בשנים האחרונות המצב השתפר במידת מה בזכות העובדה שמכבי מודחת עוד בהצלבה או לפנייה ולא מגיעה לפיינל פור, בבחינת מי שהפסיד בערב שבת יזכה להימנע מחילול שבת.

אבל בשנה האחרונה הרבה יותר קשה להתנתק. במיוחד אם במהלך השבת אתה שומע הדי פיצוצים או קולט שהשכנים מלמטה מגבירים את הטלוויזיה, אבל אתה לא מצליח להבין במה מדובר ומחכה על קוצים למוצאי השבת רק כדי לגלות שלא קרה שום דבר, סתם הבן הקטן שלהם התיישב בטעות על השלט. ואם ככה קשה לנו להעביר שבת אחת, איך נעבור שלושה ימים?

האמת היא שבזמן שהדברים האלה נכתבים, שבוע לפני ראש השנה (כי ככה זה במערכות עיתונים לחוצות בתקופת החגים), עדיין לא ידוע אם לפנינו עוד חג בעצימות מתוחה כמו רוב השבתות והחגים שחווינו השנה, או שבזמן שאנחנו נכנסים לחג כוחות צה"ל נכנסים ללבנון ותוקעים בשופר גדול לחירותנו.

כך או כך, כולנו רוצים להתמקד בימי החג. מצד שני אנחנו רוצים לחוג סביב ענייני היומיום. איך עושים את זה? כבר בלילה הראשון של החג, כשהמתפללים יוצאים מבית

הכנסת, הם מברכים זה את זה בשבת שלום, נזכרים שלא שבת היום, מאחלים שנה טובה ועל הדרך שואלים את בני שיחם מה המצב והאם הם יודעים אם קורה משהו. אף אחד לא יודע כלום אבל כל אחד תורם ניתוח גאוראסטרטגי מלומד. אחר כך הולכים הביתה, מכינים את השולחן ומחכים במשך שעה וחצי שהילדים יסיימו את השיחות הבלתי נגמרות עם החברים ויגיעו כבר הביתה. כשהילד מגיע הם שולחים אליו מבט חמור ואומרים: "מה לקח לך כל כך הרבה זמן, על מה יש לכם כל כך הרבה לדבר שם? שמעת משהו?"

"לגבי מה?" שואל הילד.

"לא משנה", אומרים ההורים ועוברים לסימנים, כלומר מסמנים זה לזה לא לדבר על המצב במהלך הארוחה, זאת אומרת לא כל הזמן.

פתק קטן במעלית

למחרת בבוקר נכנסים לבית הכנסת במבט שואל ומקבלים בתגובה עוד כמה מבטים שואלים, מתחילים להתפלל ומחכים שיגיעו אלה שתמיד מאחרים, אולי הם בינתיים שמעו משהו. והם באמת שומעים, בעיקר את ציוץ הציפורים בדרך לבית הכנסת אבל לא הרבה יותר מזה. מה שמותיר אותנו עם האופציה של התשפ"ד - ראשי התיבות: התורן שבא עם פלאפון דלוק. בכל בית כנסת יש לפחות אחד כזה - קצין ביטחון, איש כוחות ההצלה, חבר בכיתת כוננות, חייל שיצא לחג ואמרו לו להיות זמין או סתם מישו מקומבן. בכל פעם שהתשפ"ד הנ"ל קם ממקומו ויוצא בבהילות החוצה, כולם מסתובבים אחריו בדריכות כמו בבית האחרון של לכה דודי בקבלת שבת, עד שאחרי כמה דקות הוא חוזר ואז מתברר שמקרה החירום היה הבן שלו שהיה צריך בדחיפות פיפי.

העניין הוא שגם אותו תשפ"ד אינו נוטה לשתף את המידע שברשותו, הן מפני שהוא לא רוצה להלחץ והן מפני שהוא לא באמת יודע. מה שהופך את התשפ"ד לבלתי רלוונטי ושולח אותנו להתעדכן אצל התשפ"ה, ראשי התיבות: התיאורטיקן שנותן פרשנות הזויה. גם הוא כמו התשפ"ד לא מעודכן, אבל בניגוד אליו הוא כן תורם את תובנותיו האפוקליפטיות, בתוספת קונספירציות מקפאות דם שמדירות שינה מעיני הציבור ומונעות ממנו להירדם בדרשה שלפני התקיעות ובכלל.

לערבית של הלילה השני מגיעים הגברים עם כתמי רימון קטנים על החולצה וויפים גדולים על הפנים, מביטים זה בזה במבט מבולבל ותוהים האם העובדה שאף אחד לא פרץ עדיין עם מבזק מיוחד מעידה על כך שהאנושות נכחדה ורק הם נותרו בעולם, או שבאמת לא קרה בינתיים שום דבר מיוחד. בדרך חזרה הביתה הם מברכים במאור פנים כל עובר אורח שאין לו כיפה, אולי בטעות הוא יזרוק להם עצם, ומתעכבים יותר מהרגיל בלובי של הבניין למקרה שאיזה שכן חילוני יצא עם הזבל, או יכתוב עדכון חדשותי על פתק ויתלה אותו במעלית, זו שהדתיים לא נכנסים אליה עד מוצאי שבת.

ואז, אי שם בתפילת מנחה של היום השני או מוסף של שבת, כשאנחנו כבר לא ממש זוכרים איזה יום היום והאם צריך להגיד אבינו מלכנו או רצה והחליצנו, לפתע פתאום מחלחלת ההבנה: כן, חשוב לדעת מה קורה בהווה. לא פחות חשוב לדעת מה אנחנו הולכים לעשות עם עצמנו בעתיד.

לפני שנתיים רצינו לשנות, לתקן, לאזן. אבל הרפורמה של תשפ"ג פגה והתפוגגה בעשן כי פג תוקפה. כבר היינו על סף מלחמת אחים, ואז לנו כי שופדנו בתשפ"ד. חייבים להחליט שבתשפ"ה נשפה, אולי ככה ישפו אותנו בתשפ"ו, תשפ"ז תהיה קורנת פז ולא נושלך לפח בתשפ"ח.

ואולי בתשפ"ט, משהו ישתנה במערכת המשפט.

בדרך חזרה הביתה הם מברכים במאור פנים כל עובר אורח שאין לו כיפה, אולי בטעות הוא יזרוק להם עצם, ומתעכבים יותר מהרגיל בלובי של הבניין למקרה שאיזה שכן חילוני יצא עם הזבל, או יכתוב עדכון חדשותי על פתק ויתלה אותו במעלית, זו שהדתיים לא נכנסים אליה עד מוצאי שבת

שיתעגלו זכויותינו לטובה!

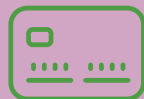

מצטרפים ל"עיגול לטובה" ועושים חסד גדול עם כסף קטן
שילמתם באשראי? סכום הקנייה יתעגל כלפי מעלה לשקל הקרוב
והאגורות יתרמו לעמותה לבחירתכם. הממוצע החודשי לתרומות הוא כ-5 ש"ח בלבד

תרמתם
20 אגורות

עיגלתם
ל - 10 ש"ח

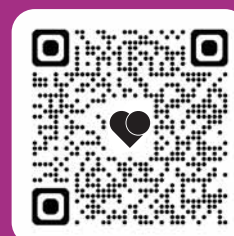
קניתם
ב- 9.80 ש"ח

לדוגמה

*6360

להצטרפות בקלות
סרקו את הקוד
www.igul.org.il

החסדים של תשפ"ד

סיכומה של השנה הזאת מציב בפנינו קודם כול את האסונות, האובדן והכאבים. אבל אם נציץ קצת יותר לעומק, נגלה נבטים רכים של יופי שמתחילים לצמוח בין הסדקים

איור: שאול גרד

במשך שנתיים שידרתי פינות בתוכנית 'מהצד השני' של גיא זוהר. זו תוכנית שמציגה הבטחות של שרי ממשלה ומעמדת אותן עם המציאות, משרטטת זיגזגים של נבחרים ציבור, וגם חובטת מדי פעם בתקשורת ומצביעה על זיופים. אני התארחתי שם בפינת האורח שנקראת 'קול אחר'. הפינה אורכת ארבע דקות בלבד, אבל מאחוריה שעות ארוכות של עבודה, חיפוש חומרים, ניסוח ודיוק. זו הייתה חוויה כיפית ומעניינת, להביא אל המסך את הצד השני, ואת הזווית שלא תמיד מסתכלים עליה באולפני הטלוויזיה. אולי עוד אשוב לשם.

ממש לפני שנה הכנתי פינה מיוחדת. לקראת כניסתה של השנה החדשה, ביקשתי להבליט את העובדה שבשנת תשפ"ג אולפני הטלוויזיה הציגו את כל מה שהתרחש בארץ כגורלי. סקרי המנדטים הוצגו כדרמטיים, למרות שבכלל לא היה באופק מועד לבחירות. מתווה הנשיא לפשרה בנושא הרפורמה הוצג כמהלך דרמטי, למרות שהמתווה לא חייב אף אחד. שינויים ברפורמה היו דרמטיים, ישיבות על שבייתה היו דרמטיות, וגם אמירות של בית המשפט העליון היו... טוב ניחתשם, דרמטיות. הכול הוצג כאקסטרים, כהרה גורל. בכל הדוגמאות שהבאתי כאן ועוד רבות אחרות, השתמשו באולפנים בכל ההטיות של המילה דרמה. בסוף הפינה הצעתי לברך את השנה החדשה בשלווה ובריפוי, בתחילתה הצעתי לקרוא את ראשי התיבות של תשפ"ד - תהא שנה פחות דרמטית.

הפינה נכתבה וצולמה, אבל גם הצופים האדוקים של התוכנית אינם זוכרים אותה, וזה לא בגלל עומס על תאי הזיכרון. היא פשוט לא שודרה מעולם. התוכנית הייתה אמורה לעלות לאוויר בין ראש השנה ליום כיפור, אבל משחק כדורגל דחק אותה מלוח המשדרים. "אל תדאגי", כתב לי אז עורך התוכנית, "אנחנו נשדר את הפינה במוצאי שמחת תורה". ובכן, לא היה לה סיכוי. האולפנים הפתוחים שידרו תכנים אחרים והתוכנית שינתה את פניה לתקופה ארוכה, אבל תכל'ס גם התוכן כלל לא התאים. פחות דרמה ביקשתי? זו הייתה השנה הכי דרמטית בישראל מזה עשרות שנים.

בדמדומי השנה החולפת, כשהיא מפנה את גווה אלינו ויוצאת מהדלת, אנחנו מבינים שכל מה שהגרדנו לפנינו כדרמטי, לא באמת היה כזה. הרבה מאוד דברים נראים פתאום קטנים ולא חשובים. כל הוויכוחים והמחלוקות יכולים להתקיים בווליום נמוך יותר. מה כל אלה לעומת הטבח והמלחמה והאתגרים הביטחוניים והחברתיים שאנחנו מתמודדים איתם.

אנחנו מתבוננים על השנה האחרונה באנחה, ומנסים להשקיף אל השנה הבאה בתקווה. נדמה שהפעם, יותר מבכל השנים, אנחנו אומרים בכוונה שלמה "תכלה שנה וקללותיה" ומשתהים קצת, כדי להבדיל הבדלה שלמה, ורק אז מוסיפים "תחל שנה וברכותיה". כמה היינו מעדיפים לעבור את השנה הזאת שוב מחדש אבל אחרת. לעמוד בשערי תשפ"ד, להתפלל על הדברים הנכונים, להתנהל אחרת, לאיין את יום הכיפורים הנורא שהוא בתל אביב, להזרים כוחות צבא רבים לעוטף, לא לשחרר לחופשת חג אף חייל, לשמוע בקולן של התצפיתניות ולחסל את מחבלי הנוח'בה לפני שהם מגיעים לגדר. אם היינו יכולים, אולי היינו מעלימים את השנה הזאת מסדר השנים, שהרי יש בה כל כך הרבה עצב וכאב וחורבן ואובדן.

אבל אי אפשר. השנה הזאת הייתה, ואנחנו נדרשים להסתכל על כל מה שהיא הביאה איתה. המחשבה על קללות השנה החולפת

היא טריוויאלית, מיידית, אין עליה ויכות. אנחנו יכולים לשלוף כמה מהן ברגע אחד ולחשוב על החיים שהיו כאן ואינם, על בני המשפחות שאיבדו, על גורלם של הפצועים והמפונים והחטופים, על מה קרה למילואימניקים ובני משפחותיהם. אנחנו יכולים למנות ברגע מה התפרק לנו השנה, מה כבר לא ישוב.

אבל אם נעמיק את המבט, נוכל לראות גם את הרווחים שבין הקשיים, את מה שצמח בין הסדקים. הכול עדיין מאוד רך ורגיש ורק נובט עכשיו, אולי עדיין לא ניכר לעין, אבל בתום שנה קשה כל כך אנחנו יכולים לראות שבין הקללות היו גם ברכות. חסדים קטנים. עמוד השדרה שלנו התחזק והוסיף עוד שכבה, כמו גזע של עץ, ואנחנו עומדים איתן. הרצון לצאת מעצמנו ולהימתח עוד, אם ברוח ואם במעשים, למען אחרים, הצמיח אותנו לגובה. לפעמים הייתה זו נתינה לילדינו הפרטיים, כי אבא במילואים, ולפעמים לשכנים או לקרובי המשפחה שבמצוקה, או לאנשים שאנחנו בכלל לא מכירים, אבל מישוהו ארגן איזה פרויקט ונרתמנו. אם נתבונן על עצמנו נראה שלאט לאט נבנית בנו קומה חדשה. אנחנו מחוברים יותר להיותנו יהודים (העולם הצבוע לא משאיר לנו הרבה ברירה), אנחנו דבקים יותר בארץ ובמדינה שלנו, אנחנו מחוברים יותר זה לזה, הפכנו כולנו לרגישים יותר. נראה שגדלנו.

כל אלה לא מוחקים את הקושי, לפעמים אפילו לא מצליחים להזיז אותו הצידה. אנחנו עדיין מצפים לניסים ולישועות, לכוחות ולנחמות. היינו מעדיפים שההתפתחות הזאת, הגדילה הזאת, תהיה בטוב, בשמחה ובנחת ולא מתוך קושי וכאב. אבל אי אפשר לומר שהשנה הזאת הביאה איתה רק דברים שליליים. אז מה נותר לנו להתפלל על תשפ"ה? שיפה וטובה תהא השנה אשר מתחילה לה היום. שניכתב וניחתם כולנו לחיים טובים, לביטחון ולשלוש.

התייצבות בלתי נתפסת

מילה על המילואימניקים שהוקפצו השבוע מעכשיו לעכשיו לצפון, ומי יודע היכן יהיו בראש השנה ובחגים כולם, וגם על המילואימניקים שנמצאים עכשיו במילואים שכן תוכננו מראש, הם וילדיהם ונשותיהם והוריהם, ובעצם גם על משפחות אנשי הקבע וכוחות הביטחון, שהחיים שלהן תמיד אינטנסיביים, אבל בשנה האחרונה הפכו לרצף אחד ארוך של שירות שלפעמים הבית בכלל לא יכול להיכנס בתוכו. לכולכם אני רוצה להגיד תודה.

ההתייצבות המיידית השבוע הייתה כל כך מרשימה, כל כך בלתי נתפסת. אנשים שרק חזרו ממילואים לפני כמה ימים וניסו להסתגל לחיים החדשים-ישנים שלהם, אנשים שיצאו לחו"ל כדי לנוח לרגע, אנשים שתכננו תוכניות לראש השנה, פתאום נקראו, קרעו את עצמם מתוך כל מה שהם עשו - והתייצבו. הפלא הוא ששיעור ההתייצבות גבוה מאוד, שאנשים ממשיכים לתת מעצמם גם אחרי שנה, בתום ימי מילואים תלת-ספרתיים, כשהם כבר מכירים את הקושי הכרוך בשירות, ועדיין הם ובני ביתם לא מהססים. זה מדהים בכל קנה מידה, וכלל לא מובן מאליו.

אני מתבוננת באנשים המתגייסים ומבקשת שעוד חלקים בעם הזה יישאו את האלונקה - חיילים קרביים כשירים בגיל השירות ששוחררו בלי סיבה, והציבור החרדי שחייב להצטרף למערכה במספרים הרבה יותר גדולים. מסירות הגוף והנפש של המתגייסים ושל בני משפחותיהם היא פלא גדול, כזה שיכול בימי הדין להכריע את כולנו לכף זכות. הלוואי.

עמוד השדרה שלנו התחזק והוסיף עוד שכבה, כמו גזע של עץ, ואנחנו עומדים איתן. הרצון לצאת מעצמנו ולהימתח עוד, אם ברוח ואם במעשים, למען אחרים, הצמיח אותנו לגובה. אם נתבונן על עצמנו נראה שלאט לאט נבנית בנו קומה חדשה

מבצע חג וחלק!

מבזקס BAR

CASSIAS
רהיטים שמעצבים בתים

קאסיאס. רהיטים שמעצבים בתים. שולחנות עד 6 מטר! ספות מרהיבות שקשה לקום מהן! כסאות מפתיעים במבחר ענק וחגיגי! בואו להתפנק במבצע שלא יחזור!

חנות המפעל: סניף כנות- אדום 6 | סניף הדגל: נתניה מפי 5 מתחם סוהו
סניף ירושלים: סניף תלפיות פייר קינג 28 | סניף תל אביב: קיבוץ גלויות 51
חדש! סניף הדגל ראשון לציון: ילדי טהרן 8

WWW.CASSIAS.CO.IL

טל"ח. אין כפל מבצעים והנחות. החברה רשאית להפסיק את המבצע בכל עת. לחברי מועדון ומצטרפים חדשים (ללא עלות)

שנה טובה יותר.

תרמו את כדיון הכפרות שלכם ל'עזר מציון' ואפשרו לנו להכניס דגימה נוספת למאגר לתורמי מח עצם ולהגדיל את הסיכוי של עשרות חולים הזקוקים להשתלה למצוא תרומה מתאימה ומצילת חיים.

—
אוריה בן
ה-10,
יקיר

תמונת ניצחון

יותר מאלף מילים. יותר מאלף מילים על הגבורה, על הרעות והאחוה. יותר מאלף מילים על שבר וכאב וטלטלה תהומית. יותר מאלף מילים של תקווה, תפילה ואמונה. בסיומה של שנה, פתחו כותבי 'בשבע' את הגלריה הפרטית שלהם, ושילפו מתוכה צילום אחד שסיפר להם סיפור. צילום שריגש אותם, שסימל בשבילם משהו, שדיבר אליהם במקום אלף מילים. מטבע הדברים, התמונות עוסקות במלחמה ובאדוות שנוצרו בעקבותיה, אבל כל אחת מהן מציגה מזווית קצת אחרת את החוויה הלאומית המשותפת ומעניקה לה טעם וצבע ייחודיים.

כולנו תפילה שבעוד שנה כעת חיה, נוכל לסכם את תשפ"ה בפרויקט תמונות של ניצחון מכריע מכל החזיתות, עם החטופים בריאים ושלמים עם משפחותיהם, עם תושבי הצפון והדרום בבתיהם החדשים, ועם שמחה של בניין הארץ ותקומתה.

השנה הזאת שטפה אותנו במבול - לפעמים בלתי נסבל - של כותרות, סרטונים ותמונות, שאת חלקם אפילו לא רצינו לראות. אבל המראות הללו סיפרו לנו את הסיפור: החל מצילומי מתקפת הקפלניסטים בעיצומה של תפילת יום הכיפורים בכיכר דיזנגוף, שהתחלפו במהירות בתמונות הרכבים מנוקבי הכדורים בכבישי העוטה והבתים השרופים בקיבוץ בארי בשמחת תורה, ובעקבותיהן זרמו התיעודים של עם ישראל מגיע בהמוניו אל מרכזי איסוף מזון, בגדים, צעצועים, מוצרי יסוד וסתם פינוקים, שסיפרו את פריחתו המחודשת של העם הזה וכוחותיו.

ערוצי המידע הרבים הציפו כל אחד מאיתנו בצילומים שעיצבו לו את התודעה, את ההבנה וגם את הזיכרון מהחוויות הבלתי אפשריות שעברנו כעם בשנה הזאת. ומתוך כל אלה, אין כמעט אזרח שלא יכול להצביע לפחות על תמונה אחת שהייתה בשבילו הרבה

תקווה לבנה עמנואל שילה

למען עם ישראל, ארץ ישראל ותורת ישראל בכל רגע מחייו. שלישי "בעל לב זהב, דאג וגילה אכפתיות כלפי כל אחד".

'מצפה הגיבורים' הוא פרויקט הנצחה שמציב את הנופלים וזכרם כמקור השראה לתעצומות נפש, התעלות רוח ומסירות למען הכלל. לצד הצער והכאב על החיים היקרים והנפלאים שאיבדנו, האתר הטובל בחורש ירוק ובנוף מרהיב משדר את החיוניות, הערכיות והקוממיות שעליהן הם גדלו, שלמען נלחמו ואותן ציוו לנו במוותם. בדרכם הפשוטה והטבעית, בני הנוער של קרני שומרון שהקדישו את החופש הגדול שלהם להקמת האתר, הטביעו חותם מקומי מאפיין של אופי ההנצחה - זיכרון ולא דיכאון, לא "הניחו להולכים" אלא המשיכו את דרכם.

מתוך אדמות הארץ שבה נטמנו הנופלים עולה ובוקעת תקווה לחיים חדשים, טובים ומתקנים יותר. תקווה לבנה שמסתמלת בפריחת החצבים הזקופים, שמקיפים בימים אלו את פינת החמד הזאת כמו נרות נשמה שהדליקה ארץ מולדת לזכרם של מיטב בניה.

'מצפה הגיבורים' שנחנך לאחרונה ביישוב מגוריי, קרני שומרון, הוא מצפור יפהפה המשקיף אל נופי נחל קנה, מעשה ידיהם של 'צוות נחשון' ובני הנוער המקומי, שיזמו והתרימו ובנו והקימו אותו להנצחת זכרם של בני היישוב שנפלו במלחמת חרבות ברזל.

תשעה מבני היישוב ותושביו הונצחו במקום: עדי רבקה מיזל שנרצחה במסיבת הטבע ביער רעים, ושמונה חיילי צה"ל שנפלו כולם במערכה בעזה - אדם ביסמוט, נדב נולר, ידידיה אליהו, עמיחי ישראל יהושע אוסטר, ישראל סוקול, גלעד אריה בויס, יאיר לוי ויאיר רויטמן. חלקם חיילים בסדיר, גיבורי ישראל מיחידות השדה הלוחמות. מרביתם חיילי מילואים שיכלו בקלות לא להיות שם, אבל עזבו בית ומשפחה והתייצבו להילחם באויב ומסרו את נפשם בגבורה למען המדינה, העם והארץ.

לצד תמונות הנופלים נכתב סיפור חייהם והערכים שהיו נר לרגליהם, כמעין צוואה ומקור השראה. אחד "היה אדם מוכשר מאוד מטבעו, וגם השקיע המון כדי להשתפר". שני "פעל

זיו העולם הרב ליאור אנגלמן

התמונה הזאת בשבילי היא סיפורם של ה"עין במר בוכה ולב שמח" של השנה האחרונה. תסתכלו היטב בתמונה. לא, זו לא אמא חיילת והתינוק שלה, הסיפור הרבה יותר טעון. התינוק שבתמונה הוא בנו של זיו חן הי"ד, לוחם במילואים שנפל בעזה בד' באדר. האישיה בתמונה היא יובל, קצינת הנפגעים שמלווה את הלל, אשתו של זיו, מאז שנתעלה - כך זיו והלל מקפידים לראות את זה - לא נופלים על הארץ, מתעלים עליה. וילד כזה, כמו זיו, לא צומח יש מאין, אני מכיר את ההורים שלו ומבין היטב הלל מספרת שיובל היא נשמה גדולה שזיו שלח לה באופן אישי. יובל היא רופאה שנמצאת בהתמחות בארצות הברית, ובשמחת תורה האחרון עזבה הכול וטסה לארץ כדי לקחת חלק באתגר המשותף. אם תסתכלו על מדיה, תראו מתחת לכנפי הצניחה וסיכת המלחמה סיכה נוספת, מוזהבת, של בית המקדש. זו סיכה שמשפחתו של זיו מפיצה מאז הסתלקותו, סיכת מכון המקדש שזיו עצמו היה מחובר אליה מאוד. יובל הולכת בגאון עם הסיכה הזאת ומספרת שהיא מקבלת תגובות הודעות נלהבות גם ממי שנראה על פניו רחוק מתוכן הסיכה של זיו.

ביום שישי האחרון נכנס בנם של זיו והלל בבריתו של אברהם אבינו, כשאבא זיו מלווה אותו מלמעלה ואמא מלווה מלמטה. לתינוק המתוק קוראים אריאל אביה. אריאל - שם שבחרו הלל וזיו לתינוק עוד בהיותו ברחמה, ברוח כמיהתם לבניין השלם. אביה - אין צורך להסביר.

והנה הסיפור שלנו, של כל העם שלנו, בשנה המורכבת הזאת - בכי ושחוק משמשים בערבוביה, אבל ולידה, חורבן ותקומה. מי שרצה לראות אותנו גדועים ושבורים ופגע בזיו וחבריו, מקבל את הלל, את אריאל אביה, ועם שלם שקם מחדש על רגליו. עין שבכתה במרירות נוראה מגלה עם הבשורות האחרונות בצפון שהסייעתא דשמיא חוזרת הביתה. ואולי שקר המגזרים והמלחמות הפנימיות ייקרעו מאיתנו. עד לישועה השלמה, בקרוב.

צילום: באדיבות המשפחה

חוט של חסד | דביר שרייבר

את הפלוגה שלו ובכל יום שישי שלחה להם כמויות של אוכל ביתי חם עם ברכות חמות לא פחות. רשת ארומה סיפקה לחיילים כל יום עשרות אלפי כריכים על חשבונה וקפה ומאפה חינם לכל חייל שרק התקרב לאחד מהסניפים שלה. יישובים בכל רחבי הארץ משכו חיילים להתרחץ אצלם ולעשות כביסה, והאביסו אותם בבשר הכי מובחר שנצלה על המנגלים הכי מתוקתקים. נראה לי שהמוני חיילים לא טעמו טעם חלבי במשך חודשים, בגלל שהם היו כל הזמן בשריים מהמנגלים המושקעים שהאזרחים הכינו בשבילם יומם וליל.

בלי הוֹיָה, בלי חולצות ממותגות ובלי להכריז "אנחנו הצלנו את המדינה". בשקט, במסירות, ביעילות, מיליוני אזרחים טובים פתחו את ביתם, את כיסם ואת ליבם ונתנו בלי חשבון ובלי גבול. עם ישראל בתפארתו, כפשוטו.

ריבוננו של עולם, הבט משמיים וראה מי כעמך ישראל.

אבינו מלכנו, כותבנו בספר חיים טובים.

את התמונה הזאת צילם הבן שלי בשטח כינוס בדרום חודשיים אחרי פרוץ המלחמה. בוקר אחד הופיע אצלם אוטובוס, מתוכו יצאו כמה מלאכיות מתנדבות והודיעו לחיילים העייפים שהאוטובוס הוסב למתפרה ניידת ובמשך השעות הקרובות הן ישמחו לתפור, לתקן, לאבזר ולשפצר בשבילם מדים, אפודים, ציוד אישי וכל דבר שעולה על דעתם, כדי שהציוד של החיילים שלנו יהיה מתואם, מתוחכם, מדוגם ומושלם לפני שהן עוברות לשטח הכינוס הבא.

זו רק דוגמה אחת מהשפע שעם ישראל הרעיף על החיילים בשנה האחרונה. גזרות הלחימה היו זרועות אזרחים שסבבו בין החיילים והתחננו בפניהם שייקחו עוד כריך, עוד בקבוק שתייה, עוד ממתק, בזמן שהחיילים מתחננים בפניהם שהם כבר מתפוצצים מכל טוב ואין להם מקום אפילו לקרמבו.

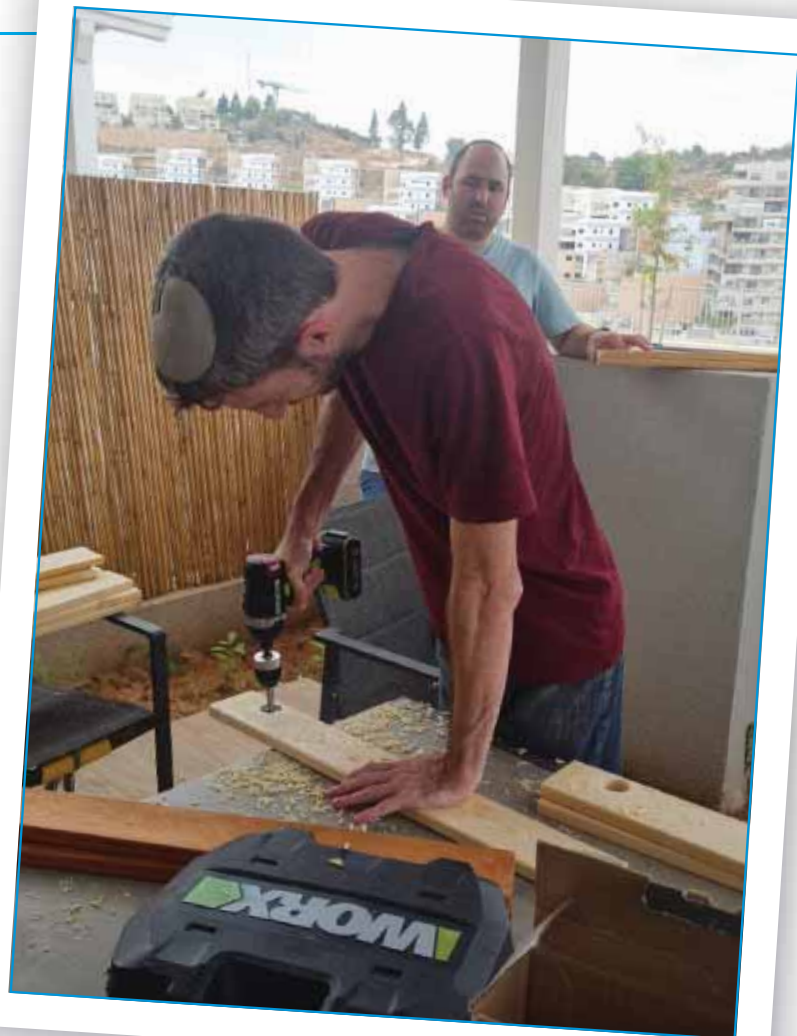
שבעה חודשים היה הבן השני שלי בגזרה הצפונית, וכל הזמן הזה קהילה מהקירות אימצה

גיים-צ'יינג'ר | יאיר יעקבי

התמונה הזאת היא מהשבוע הראשון למלחמה, והיא קודם כול מצחיקה, שזו משימה לא פשוטה בהתחשב בתאריך שבו היא צולמה. למי שלא מבין את הסיטואציה, מדובר ביעקביני שלכם, יחד עם ילובסקי השכן, בעודנו מכינים מנעולי ממ"דים מאולתרים לחברים מהשכונה. מה מצחיק בזה? הנואשות שבה אני מנסה להביא תועלת. הרי אני לא הנדימן. אני בקושי מן. שימו לב לפרצוף של השכן ילובסקי, זה אומר לכם הכול על כישורי הנגרות שלי. אפס אמון, ובצדק, אבל זה גם מה שעושה את התמונה הזאת חמודה כל כך. כי בשבועות שאחרי פרוץ המלחמה כולנו רק רצינו להביא תועלת, מגושמת ככל שתהיה. גם אם זה עשה אותנו מגוחכים קצת בעיני עצמנו ואולי גם בעיני אחרים. למי אכפת? העיקר לעשות משהו.

כמה ימים אחרי שהתמונה צולמה, החליטו ברבנות הצבאית שאני יכול להביא יותר תועלת באספקטים אחרים של המלחמה, ואת אנחת הרווחה של ילובסקי שמעו בכל השכונה. גם את הדברים שעשיתי במילואים אני לא יכול להגדיר כגיים-צ'יינג'ר כזה שאי אפשר היה להסתדר בלעדיו. אבל זו לא הנקודה. הנקודה היא העשייה עצמה. הזכות לקחת חלק. ולכל אחד מאיתנו יש את החלק שלו. הטריק הוא ללמוד לשמוח בו.

צילום: מתן כילג

זה הכסף יביא חיים

פדיון כפרות תורמים לפוע"ה
ומסייעים לאלפי זוגות המצפים להפקד
להגשים להם את החלום!

 | חפשו בגוגל: מכון פוע"ה 🔍

מכון פוע"ה
היום תפקדנו!

חייגו עכשיו והוסיפו חיים <<

 051-510-5564

צילום: שושי סירקיס

חיילים ושלי ודגים

אביגיל מייזליק

שושי סירקיס, צלמת אוכל חרדית שגם עובדת עם עיתון 'בשבע', מספרת: "ביום ראשון, 8 באוקטובר, הרגשנו שגם אנחנו רוצים לתרום. פתחנו אצלנו נקודת איסוף לציד שחור לחיילים. יצרנו קשר עם פלוגה בצפון, ביררנו מה חסר להם והתחלנו להתרים או לקנות את כל הציד שחור. נסענו לצפון והבאנו להם את מה שחסר, ובכל פעם התקשרנו לשמוע מה הם צריכים וארגנו עוד ציד."

"בערב שבת אמרו לנו שחסר להם אוכל לשבת. מכיוון שאני מכירה את המנהלת של בית הספר החרדי לבישול 'הקמפוס הקולינרי', פניתי אליה לעזרה והיא הסכימה בשמחה. הם התחילו להכין אוכל, 5,000 מנות, ומהר מאוד זה הפך להיות משהו קבוע. בינתיים כבר היה צריך פחות ציד, אז נכנסתי יותר לנושא של ארגון הכנת האוכל. יצרנו בשביל הצבא טופס קבוע להזמנה של מנות, ופרסמנו שאנחנו צריכים מתנדבים כדי להכין את האוכל, לארוז ולשנע אותו. נהיה ביקוש עצום לאוכל שהכנו, והגיעו עשרות מתנדבים ומתנדבות שעמדו ובישלו אלפי מנות, שנשלחו לחיילים מהצפון ועד אילת, כולל חלות, עוגות ופינוקים. עד פסח הוצאנו בכל שבוע אלפי מנות עם נהגים מתנדבים שנסעו במשאיות והעבירו את האוכל לכל הארץ. צירפנו גם מכתבי חיזוק ועידוד של ילדים. היה מדהים לראות כל כך הרבה אנשים מתגייסים שבוע אחרי שבוע."

"זו הייתה עבודה מורכבת מאוד, אבל לכולם היה חשוב לדאוג לחיילים. קיבלנו פידבקים מרגשים מהפלוגות, החיילים כל כך נהנו מהאוכל, מההשקעה ומהלב, היו כאלה שהרגישו בודדים, אחרים לא ידעו בכלל מה זו שבת ופתאום מצאו את עצמם בסעודות שבת מרוממות. זה היה פרויקט שחיבר בין כל המגזרים. הדהים אותי לראות איך מיוזמה קטנה שלנו נוצר מפעל עצום שכולו חסד."

דיס-הרמוניה

יוני רוטנברג

לא תמיד הצלחנו. לעיתים היינו אנשי מלחמות בבית, לעיתים היינו רכי לבב במערכה. אבל את זאת איש לא ייקח מאיתנו: עמדנו במשימה. שמרנו על הבית הלאומי ועל הבית הפרטי. שבנו בשלום, עד הפעם הבאה.

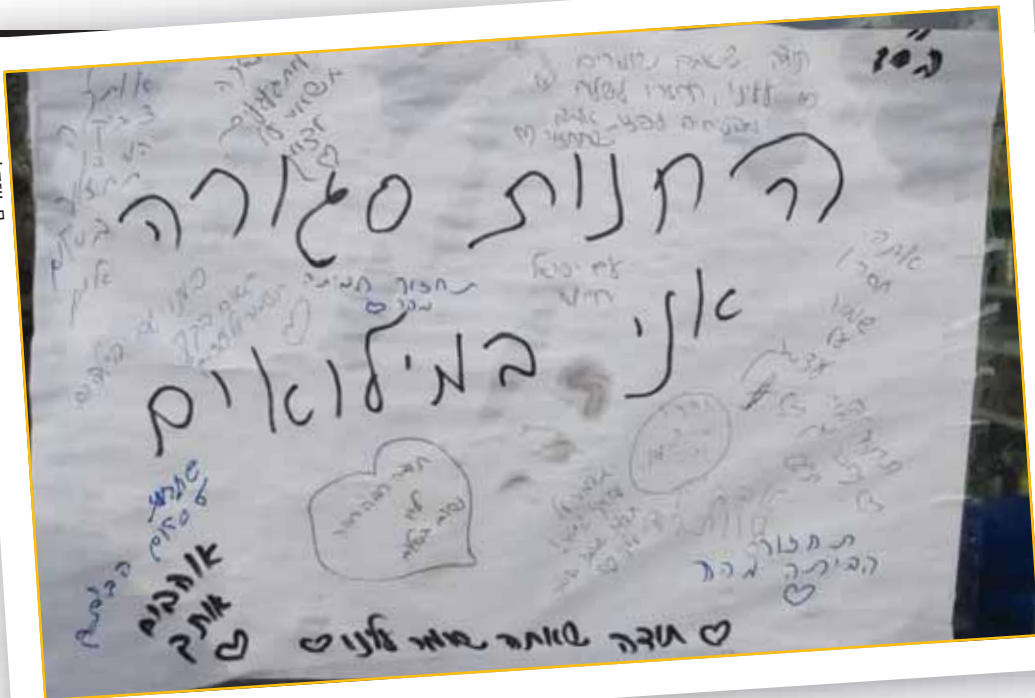
ועוד אמרתי לאשתי באחת הפעמים: אין שום דבר בעולם, לא קריירה, לא כסף ולא כבוד, שהיה גורם לי לעזוב כך את הבית והמשפחה לשלושה חודשים ויותר. רק הדבר הזה, המילואים, שאין בו לא כסף ולא כבוד, אלא קור ופחד וסכנה ותנאים ירודים, ודחף פנימי שלא ניתן להסבר.

.....

לאחר כתיבת שורות אלה קיבל יוני רוטנברג צו מילואים נוסף, ונסע להתייצב לסבב הנוכחי בגבול הצפון. המציאות, כך נראה, כותבת את עצמה מחדש, אך תחושת השליחות המהדהדת בשורות הללו תמשיך ללוות אותנו עד לניצחון המוחלט.

דיס-הרמוניה שכזאת. נגב, תיק מאובק, לול תינוק וסלון מסודר בסוף יום. מכונת מוות שמסוגלת לשחרר כמעט אלף קליעים בדקה, תיק עמוס בגדים מיוזעים וחוויות מבעיתות, זירת המשחקים של פעוט חייכן בן שנה וחודשיים, ומרחב ביתי מבהיק מניקיון וריח משפחה. אלה היו חיינו בחודשים הראשונים של המלחמה. הכול כאוטי, הכול סמלי, הכול במינון שאין הדעת יכולה לסבול. ומפני שאין היא יכולה לסבול, היא פשוט מכבה את עצמה. והגוף הולך מפה לשם, ומשם לפה. מקיבוץ מוכה טילי נ"ט בגבול הצפון להליכה יד ביד אל גן הילדים של הקטנה. מקשיחות בלתי מתפשרת לנוכח תנאי הקור והפחד, אל הרכות הפשרנית לנוכח אישה מצפה וילדים מתגעגעים.

כך שרדנו, אבל בהישרדות אין די לחיות. אז נאלצנו ללמוד, המילואימניקים, בנות הזוג והמשפחות, את מלאכת המעברים. לנצל את הנסיעה הארוכה מהצפון הביתה כדי להשיל מעלינו את קשקשי הקרב, ואת הדרך חזרה כדי ללבוש מלחמה. לשלוט בהפעלה של הלב והראש. להתרכז ברגע. כדי שבין סדקי התקופה יסתננו גם שביבי חיים.

הכי אחי רחלי מושקוביץ

שהלכו והצטברו על הדף. לקוחות שהגיעו ומצאו את החנות סגורה, עוברי אורח שעברו וראו את השלט - אנשים שלפו עיפרון, עט, טוש, מה שהיה להם בתיק, וכתבו בחזרה מילים של אהבה, מילים של תודה, מילים של הערכה.

יש שם מילים ששורבטו בזריזות, ושורות שנכתבו במאמץ רב, כתב של מבוגרים בצד אותיות צעירות.

יכול להיות שחלקם בכלל לא מכירים אותו אישית, אבל במלחמה זה אחרת, מרגישים שמכירים את כולם אישית. כל לוחם שיצא לקרב הוא אח קרוב שהתגייס בשבילנו. החיבוק המתוק הזה מהעורף הוא הביטוי הכי יפה של עם ישראל.

ובהצדעה כפולה לעצמאיים, קיוויתי שכשהוא יחזור בריא, שמח ומנצח - החנות תהיה עמוסת קונים עם טורי לקוחות שישתרכו עד המדרכה שממול.

איך בוחרים תמונה אחת, והשנה הזאת מוצפת תמונות שמספרות סיפור מאין־ספור זוויות, בכל הגוונים המפעימים והיפים של עם ישראל? גוונים של גבורה, וגוונים של עוז רוח, וגוונים של הומור בתוך הפחד, וגוונים של אמונה, וגוונים של נצח, גם כשהאדמה התבקעה לנו מתחת לרגליים.

ובכל זאת תמונה אחת.

עם תחילת המלחמה, עם ישראל התגייס בהיקף עצום למילואים. תחושת הסכנה הקיומית הייתה באוויר. אנשים עזבו בית, עבודה, שגרה, את כל המוכר והידוע, ורצו למילואים. עם ציוד, בלי ציוד, מה שיש, נשלים בהמשך, העיקר להתייצב.

התמונה הזאת תפסה אותי. בעל עסק עצמאי שיצא למלחמה והשאיר על דלת החנות שלו את ההודעה על סיבת ההיעדרות. יותר מהמילים שלו, לכדו את תשומת ליבי המילים

כיסופים חגית רוזנבאום

היו אלה 19 שנים שחנקו את הגרון והתפרצו שם לכולם החוצה ברגע אחד. כן, גם לעשרות הצעירים שכמעט לא נולדו אז. הרגליים רצו מעצמן, הפנים נשואות קדימה, אל מעבר לחומת הבטון האפורה המתגבהת, אל מעבר לענני האבק שהותירו אחריהם הטנקים החוזרים מהלחימה. העיניים ראו רק דבר אחד: החול הזה, חול אפור ומאובק שהיה פעם והוא עדיין ארץ אהובה, נטושה ומושפלת, שבניה כוספים לחבק בידיים פשוטות. נכון, זה מסוכן. כן, זה שטח אש. בהחלט, אי אפשר פשוט לרוץ אל מעבר למחסום ארז ולהיכנס לשטחי מלחמה. אבל הרגליים והעיניים לא הצליחו לשמוע את טיעוניו הרציונליים של המוח. הלב שבער קרא להם: "אחריי!"

כמעט מיומה הראשון של המלחמה, וביתר שאת מאז החל התמרון הקרקעי ברצועת עזה, הגחלת הלוחשת ברבבות לבבות פצועים הלכה והשתלבה. עם כל תמונה של לוחמים יהודים בחורבות נצרים, בחוף הים שאין כמוהו בעולם, ובהמשך בבית הכנסת של גדיד, בשטחי נווה דקלים ההרוסה ועוד, הפכה השלהבת וגדלה לכדי לפיד בוער. הגעגועים כמעט השתוו בעוצמתם לזעם על מתכנני ומבצעי תוכנית העקירה האיומה, שהמיטה עלינו אסון אחרי אסון, ששיאם בשנה הזאת.

בהתחלה אסור היה לדבר על חזרה, על התיישבות, על אחיזה בקרקע. אחר כך מי שהעז לדבר היה הזוי. עם התקדמות הלחימה והכיבוש התקיימו אירועים של תנועות שונות שקוראות לחזור לעזה ולהתיישב בה. לקראת סוף השנה כבר שמענו על אלופים במילואים וגורמים בכירים אחרים שאומנם עדיין לא מדברים על התיישבות, אבל השליטה הישראלית לפחות במחצית השטח היא כבר כמעט קונצנזוס.

בחודש אדר ראשון השנה התקיימה צעדת הראל, על שמו של הקדוש סרן הראל שרביט הי"ד - אוהב, חולם ולוחם הארץ הזאת, מי שצולם ראשון נוטע עץ באדמת עזה תוך הכרזה על שיבה הביתה, ועורר את זעמם של בכירים בצה"ל. הצעדה הזאת הייתה פעולה מעשית ראשונה שביטאה את הכיסופים לחזור אל הארץ הקדושה, כמילות הפיוט שהראל הי"ד כל כך אהב. קבוצה של כמאתיים צעירים ומבוגרים מכל הגוונים צעדה משדרות אל מחסום ארז, הפתיעה את החיילים במחסום המנומנם ופרצה קדימה, בכוונה להיכנס לתוככי צפון הרצועה, היכן שהיום חורבות היישוב ניסנית. בודדים הצליחו להיכנס, רבים אחרים ביקשו לתקוע יתד: דקות בודדות נדרשו לחבורת הצעירים הנמרצת כדי לשלוף לוחות OSB וכלי עבודה ולהעמיד צמוד לגדר המערכת שני מבנים שאותם כינו "ניסנית המתחדשת". העובדה הדי צפויה ששופל יוריד את המבנים בתוך שניות לא הפריעה לתחושת השמחה ורוממות הרוח. היה זה צעד ראשון, שהמשכו בנקודה 'אלי עזה', הממוקמת צמוד למחסום ארז ופעילה כבר כמה חודשים, במגמה להיכנס לתוככי שטח רצועת עזה ברגע שיתאפשר. "כיסופים" קראנו לתמונה הזאת, שמספרת על הרגע הראשון של חיבור בין יהודים לאדמת עזה אחרי פרידה כפויה. מבטיחים לעדכן בעזרת ה' בתמונות ההמשך.

כוחה של אלה

שתיהן קיבלו את הבשורה המרה מכול באמצע החיים, זו ביישוב טלמון וזו בכפר חב"ד. בסיומה של שנת המלחמה נפגשו צורית פניגשטיין וציפי יודקין לשיחה על החיים בצל הכאב שאינו מרפה, על גבורתם של הבנים שנכלו בעזה לאחר שבחרו להגדיל ראש, על היחס למדינה וסמליה, ועל האור בחייהן שעוזר להן לקום בכל בוקר מחדש

רבקי גולדפינגר // צילום: עופר עמרם

"בפן הלאומי אנחנו בשלב של בירור, אין לנו ברירה אחרת". צורית פניגשטיין וציפי יודקין

הריאיון המשותף עם ציפי יודקין וצורית פניגשטיין, שתי אימהות ששכלו את בניהן בשנה האחרונה בקרבות בעזה, מתקיים לקראת ראש השנה והימים הנוראים. הקושי לקראת הימים הללו כבר ניכר בפניהן. "איך אני אלך לבית הכנסת בחגים?" תוהה ציפי. "איך אוכל להגיד 'מי יחיה ומי ימות', אחרי שבשנה שעברה אמרתי את המילים האלה? אנחנו בעצם לא יודעים כלום".

את מתכוונת ללכת לבית הכנסת?

"תפילות ראש השנה ויום כיפור מאוד חשובות לי, אבל אני חוששת שיהיה לי קשה מדי. אז אני מרגיעה את עצמי שמקסימום אשב בחוץ ואבכה עם עצמי".

צורית: "אני רוצה שהתפילה שלי תהיה אותנטית, ואני יודעת שיהיה לי קשה, אבל אני מהרגע הראשון מאוד מחויבת. כבר בשבעה הלכתי עם הילדים שלי לתפילה. הרגשתי מחויבות להשתתף איתם ולשמוע אותם אומרים קדיש, עם כל זה שהיה לי קשה נורא. ואני משתדלת ללכת לבית הכנסת כמה שאני יכולה. התפילות הן באמת חתיכת אתגר. פתאום למילים יש הרבה יותר תוקף. את לא יכולה לדקלם, ומצד שני, הלב סדוק".

עכשיו השיח עם הקדוש ברוך הוא חזק יותר או דווקא מרוחק יותר?

צורית: "אני כן מרגישה אותו. אני כן מאמינה שהוא מלווה אותי. ועדיין אני כל כך כאובה, שהתפילה שלי לא יכולה להיות אותה תפילה".

"האם אזכה שוב לשמוח?"

בכניסה לבית משפחת יודקין בכפר חב"ד חונה הרכב המשפחתי, ועליו מתנוססת בענק תמונתו היפה של הבן ישראל שנפל בעזה. עיניים מאירות ויפות, לבוש במדי צבא ההגנה לישראל. בתוך הבית פנימה עומדות כעת שתי אימהות שכולות מהמלחמה בעזה ומשוחחות. האחת ציפי יודקין, בת 55, אישה חסידיית מכפר חב"ד, שאיבדה את בנה סרן ישראל יודקין, לוחם בחטיבת כפיר, בקרב בצפון רצועת עזה. בן 22 בנופלו. השנייה צורית פניגשטיין, בת 50, תושבת טלמון שבבנימין, שאיבדה את בנה רס"ד במילואים מעוז פניגשטיין, נשוי ואב לתינוקות מסוסיא, לוחם בגדוד 7008, שנפל בקרב בצפון רצועת עזה. בן 25 בנופלו. והן, שרק לפני רגע לא הכירו זו את זו, משתפות זו את זו בפתחות נדירה על הבן שהיה ועל החיים שאחרי. לשכול, כך נראה, יש שפה משלו.

"מעוז הוא בני, בכורי, אהובי", פותחת צורית, אמא לשבעה ילדים, "וכשהוא נלקח ממני זה היה כל כך מבעית, שבשבעה שאלתי כמעט כל מי שבא לנחם האם אזכה שוב לשמוח. אבל כבר בלוויה כינסנו את בני המשפחה ואמרנו: אנחנו נמשיך להיות משפחה שמחה והרפתקנית. לצערי, השכול נעשה קשה מיום ליום".

מי היה מעוז?

"אני מספרת על הגיבור המת, אבל בשבילי הוא חי", היא אומרת בכאב. "מעוז נולד כוכב כי הוא הפך אותנו להורים, את ההורים שלנו לסבא וסבתא, ואת הסבים והסבתות שלנו לסבא רבא וסבתא רבתא. הוא היה תמיד במרכז העניינים. הוא השאיר אחריו אישה, אודיה, ואת טנא, תינוקת בת שנה".

חשוב לצורית לא לצייר את בנה בתמונה מושלמת, אלא כדמות מלאה ומורכבת. "קשה לתמצת אדם שהוא אישיות לא סטנדרטית. מעוז היה אגדה בבית שלנו הרבה לפני שנהרג. הוא היה איש שמח ומשרה רוגע וכיפי וחכם, שכולם התייעצו איתו. הרבה מאוד אנשים מנסים להגיע למידה של חסיד שמידות הנפש שלו מאוזנות, ולמעוז זה בא טבעי. הוא היה מלא כוחות חיים, ומצד שני לא התרגש מדברים שוליים, צחק הרבה, בקלילות. כשביקשו מאיתנו לבחור משפט שיתמצת אותו לסטיקר, אני פשוט נחרדתי. מה פתאום, אני לא אסכם אותו במשפט. אבל כשלחצו אותי לקצה אמרתי: 'עם חיוך', בגלל שכל דבר הוא היה עושה עם חיוך. < כשהיו שואלים אותי: אבל מעוז, איך עשית את זה? הוא היה

צילום: באדיבות המשפחה

"הסיסמה שלו הייתה: אפשר לעשות הכול, עם חיוך". מעוז פניגשטיין הי"ד

"זה הילד שהוא היה. זה הקסם שלו. מעוז שלי היה ילד כזה שתמיד הגדיל ראש, תמיד עשה אקסטרה".

ציפי מתפעלת מהתנהלותו של מעוז, ומספרת את הסיפור של בנה שאפוף גם הוא בגבורה: "היה מבנה שהיו בו כל הזמן צלפים. הצבא חשד שיש בו פיר. כוח נכנס לשם באמצע הלילה, ופתאום הם קיבלו בקשר התרעה שמתקרבות שתי דמויות חשודות. תוך כדי נסיגה לאחור החלו יריות עליהם וגם מטען שהונח שם התפוצץ. חייל אחד נהרג והשני נפצע אנוש. בחמש בבוקר, אחרי שפינו מהשטח את ההרוג והפצוע, אמרו שנשאר שם נשק וחייבים לאתר את הפיר. אחד מסגני המפקדים היה צריך להיכנס לשם, אבל הוא ביקש מישראל שיחליף אותו וישראל מיד הסכים. הם נכנסו לשם, מצאו את הפיר וחיוו שהכוחות המיוחדים יגיעו", היא משחזרת.

"בתשע בבוקר הוא כתב לנו משם הודעה שלא נדאג. לקראת עשר וחצי בבוקר הודיעו להם שהכוחות יגיעו רק בלילה והם החליטו להתקפל. אבל בשגייה שישראל התרומם כדי לבדוק אם השטח נקי, צלף ירה בו והוא נפל. הוא עוד הספיק לומר בקשר: יודקין נפגע, והתמוטט. החבר השני נהרג במקום", היא משתתקת. "החבר שישראל החליף במשימה הגיע אלינו הביתה ואמר שהוא לא יכול לישון בלילה. יש לו רגשות אשמה עצומים, כי ישראל החליף אותו בהתנדבות. אמרתי לו: אם אתה היית בפעולה הזאת - לא היה צלף. אנחנו מאמינים שכל אחד והגורל שלו".

לימים הצלף החמאסניק שרצח את ישראל חוסל?

"כן. הילדים שלי הוציאו סרטון שעף ברשת על החיסול שלו. הם הזהירו את הערבים שכל כלב בא יומו. אנשים מאוד הזהירו עם המסר שאסור להרפות וחייבים להכות בהם".

צורית: "אני מאוד אופטימית ושמחה מטבעי. לא דמיינתי לרגע שזה יקרה לי. היה לי ברור שהוא חוזר. הוא הילד הזה שתמיד תמיד מסתדר. נופל וקם. לא הסתדר בלימודים, אבל תמיד מצליח. במאני טיים הוא היה נותן את המאה אחוז שלו".

"הלוואי שהייתה צוואה"

החדר של ישראל נשאר כמו שהוא, מציינת האם. "לא נגענו בכלום. אחרי חודשיים ישבתי פה לילה אחד ובכיתי ואמרתי: ישראל, אני לא מאמינה שאני לא מדברת איתך ולא מחבקת אותך.

כותבת לו: מה נשמע? הוא ראה שאני בחרדה, ובכל פעם שיכול היה מעדכן שהכול בסדר". ביום שישראל נהרג הוא עוד הספיק לעדכן את משפחתו שהוא בסדר. "ביום רביעי בבוקר אני יושבת בסלון ומתפללת. ואז אני מרימה את הפלאפון ורואה בקבוצה המשפחתית הודעה מישראל. הוא עדכן שהיה להם מקרה קשה הלילה, נהרג חייל ויש פצוע אנוש. כתבתי לו: ה' ישמור אותך, תשמרו על עצמכם. ואני יכולה לומר שדווקא באותו יום אומנם ידעתי שבחדשות עוד מעט ידווחו על מה שקרה, אבל הייתי רגועה לגבי ישראל".

את היום העבירה בנחת, בלי להעלות על דעתה שהנורא מכול קרה. "נכנסתי הביתה בערך בשתיים בצהריים. היה שקט ברחוב. אני פותחת את הדלת ורואה לתדהמתי שני קצינים וקצינה עומדים בסלון שלי. צרחתי כמו שבחיים לא צרחתי: ישראל! ונפלתי על הספה. אחרי שתי דקות אני אומרת לחיילת: רגע, אתם טועים. הבן שלי הוא לא החייל שנהרג הלילה. בתשע ישראל כתב לנו שהוא בחיים. אני מתחננת שהם יבדקו, כי בטוח יש כאן טעות. ישראל בחיים. אבל אז הם נעמדו והודיעו בצורה רשמית שישראל נהרג".

תוך כדי דיבור מתברר לציפי וצורית כי נפילת ילדיהן הייתה בעקבות רוח הלחימה המיוחדת שפיעמה בהם: "מעוז נהרג בפעולה לשחרור גופות חטופים. הכוח של מעוז הגיע למתחם בג'באליה. הם קיבלו מידע מודיעיני על גופות של חמישה חטופים שנמצאים במנהרה. אחרי שמעוז סיים את המשמרת שלו, במקום להתרווח אחרוניית, לשתות קפה ולנשום קצת, הוא שם לב שלעמדת צלפים בגג הגיע צוות אחר והוא מתעסק עם הרחפן. באותו גג היה חור בגדר, לפי נוהל 'אלמנת קש', ששם הייתה עמדת צליפה. בגלל שמעוז היה נווט והבין את הסביבה הוא הרגיש צורך לעזור. הוא לא היה אמור להיות שם", היא מציינת.

"הוא נשכב ליד איתמר הצלף ואמר לו: איתמר, זה רגע. מעוז נשכב במקום איתמר וניסה להסתכל דרך הכוונת. תוך כדי, איתמר אמר: אני רואה שיש לך טבעת. אתה נשוי? ומעוז עונה לו: אני נשוי ויש לי בת. וזהו. אלה היו מילותיו האחרונות. צלף ירה בו והוא נהרג. אנחנו מתנחמים בזה שהוא חשב על אשתו והבת שלו ברגעיו האחרונים. ושוב, מעוז בכלל לא היה צריך להיות על הגג. הוא הגדיל ראש".

לא עולה בך השאלה: אבל למה היית צריך לעלות למעלה?

נתבלבל, ואני אומרת את זה בפירוש, הצבא מצד אחד נותן ומבגר, אבל אותנו מהחברה החרדית הוא גם מוריד מבחינה רוחנית. חד־משמעית". ציפי מציינת כי לישראל השירות הצבאי היה מאוד משמעותי. "הוא פרח בצבא ובחר להמשיך לקבע. בשבעה שמענו מהרבה חיילים שלו שהוא היה כמו אבא בשבילם. בפלוגה היו הרבה חיילים בודדים, והוא היה דואג להם ונותן להם כסף כשצריך", היא מספרת.

"ישראל היה ילד מאוד יפה. גם בתור ילד תמיד אמרו לי: וואי, איזה יפהפה הבן שלך. ותמיד אמרתי: הוא יפה חיצונית והוא פי שניים יפה פנימית. היה בו משהו מאיר. הוא היה מגיע הביתה

עונה: עם חיוך. אין תקרת זכוכית. אתה יכול הכול עם חיוך", היא אומרת.

"כל כך דאגתי כשהוא היה בעזה, ומעוז כל הזמן שידר לי: אמא, כיף לי. הוא צחק - 'את יודעת איזה קפה טוב יש לאונר"א', 'את יודעת איך אנחנו נהנים להכין פיתות וחומוס'. ובאמת האמנתי לו. כי הוא עשה טוב והוא יכול היה להכול עם החיוך שלו", היא לוחשת. "הוא היה אוטודידקט. כשכולם למדו גמרא הוא פתח ולמד מגדירי ציפורים ופרחים. מאוד אהב את הטבע. אהב את ארץ ישראל. טייל המון. איש של חיים".

בחדר יושבת ציפי יודקין ומאזינה בקשב. יודקין היא אמא לשמונה ילדים וישראל הוא בנה השישי.

צורית פניגשטיין: "כשמדברים איתי על ההנצחה של מעוז, אני אומרת: רגע, עוד לא קלטתי בכלל שהוא לא חוזר. אבל אשתו בת למשפחה מגורשת מגוש קטיף, וכשהוא הגיע לחוף הים בזמן המלחמה, הוא כל כך שמח. הוא אפילו הצליח לשלוח לנו תמונה משם. לכן היה משמח אותי אם היה יישוב יהודי לזכרו על אדמת עזה"

פעם בשבועיים ומיד שואל אותי: אמא, מה צריך לעשות? לזכור, אני פה. הוא היה עורך שולחן עם מפה ומפות תואמות, לוקח סמרטוט ומגנב את הרצפה בסלון. היום אני מסתובבת בין החדרים בבית ואומרת: ישראל, אתה חסר לי", היא אומרת וקולה רועד.

"אני תמיד ידעתי שהוא משהו מיוחד. הוא לא היה נותן לי להרים ארגז, עוזר לכל מי שצריך. בשבעה המג"ד שלו אמר לנו שתמיד כשישראל רצה משהו - הוא היה שם נקודה ואז זה היה קורה. ואם זה לא מצליח בדרך הרגילה אז הוא היה מנסה מימין ובודק משמאל, אבל תמיד הגיע לנקודה בשלמות ובלי תרועת חצוצרות".

"הוא לא היה אמור להיות שם"

שתייהן מתארות את הפחד שלהן מהגרוע מכול. "התקופה שהוא היה בעזה הייתה מתוחה בשבילי", אומרת צורית. "לא נתתי מקום לרגוע מכול, אבל כל הזמן פחדתי שהוא יאבד חברים, פחדתי שהוא ייפצע, פחדתי כשהוא ואחיו היו שניהם בפנים. אני אופטימית מטבעי, אבל בתקופה של המלחמה דאגתי. ומעוז ראה את הלחץ שלי ואמר לי: אמא תקשיבי, באמת תירגעי. אנחנו בסדר".

ציפי: "כשפרצה המלחמה באו לקחת אותנו מהבית, ואני בכיתי בלי הפסקה. תמיד הייתי טיפוס פחדן, אבל מאותו יום הפכתי להיסטרית. הייתי יושבת בלילות וחושבת ולא נרדמת. התחיל לי פחד שלא היה לי לפני כן בחיים. חששתי שהוא ייפצע. אין לי הסבר לזה, אבל לא חשבתי לרגע על מוות", היא משתפת. "כל הזמן פחדתי מפציעה וישראל כל הזמן ניסה להרגיע". ציפי התעקשה לישון עם חלון פתוח מתוך החרדה לגורל הבנים. "בכל פעם שהייתי שומעת שקורה משהו הייתי

"ישראל למד בשיבות של חב"ד, בהתחלה פה בכפר ואחר כך ברחובות, וכשסיים את הישיבה הגדולה, במקום לנסוע לשנה לחצר של הרבי בניו יורק, שנה שנקראת 'קבוצה', הוא החליט להתגייס לצבא".

אתם בית חסידי והוא מודיע שהוא הולך להתגייס לצבא. איך הגבתם?

"ישראל לא היה הראשון במשפחת יודקין שהתגייס. יש לנו בן שכססיים את הלימודים הודיע לנו שהוא רוצה להתגייס. בן אחר התגייס עכשיו בזמן המלחמה, עשה טירונות מקוצרת ושימש נהג D-9 בעזה. בן נוסף שלנו למד מחשבים ושירת ב-8200. כל ילד שלנו סולל לעצמו את הדרך", היא מסבירה. "אני תמיד אומרת שאנחנו דוגמה לילדים עד גיל 18, ואחר כך זה כבר החלטות ובחירות שלהם. אנחנו בבית מדברים על הכול, אף אחד לא חושש להביע את דעתו".

אבל כשהוא בא ואומר "צבא" הוא מנפץ טאבו. "הוא בחר בדרך הזאת, ואם זה מה שהוא בחר - אנחנו איתו".

והלכתם לכל הטקסים והאירועים בצבא? "ברור. הוא התגייס לגדוד החרדי נצח יהודה, ואחר כך עשה קורס קצינים בבה"ד 1. בטח שהלכנו לכל אירוע".

ומה את הרגשת כשהחליט להתגייס? "ישראל היה עם נשמה ענקית. הוא ידע לומר הכול בנועם, אבל האמירה שלו הייתה נשמעת. כשהוא התלבט בין הצבא ובין נסיעה לשנה לרבי בניו יורק, היה לי קשה לומר לו ללכת לצבא. אמרתי בלב שאני לא מגדלת ילדים כדי ללכת לצבא, זו לא בדיוק הדרך שלנו. מצד שני, ראיתי שזה יכול לעשות לו טוב והבנתי שזו בסוף הבחירה שלו, אז בירכתי אותו".

ומה הצבא עשה לו? "הצבא ביגר אותו, אין מה לומר. אבל שלא

ארבעה חודשים זה המון זמן לא לשמוע ילד. לקחתי את הפלאפון שלו ובדקתי אולי הוא כתב לנו משהו, אולי השאיר איזה אות חיים. ישבתי שעות וחפפתי בכל התיקיות. הכול על הצבא, משימות, ולנו הוא לא השאיר כלום, שום מכתב, שום צוואה. וזה כל כך קשה. אני אומרת לחיילים שבאים אלינו: תכתבו. אתם לא יודעים מה זה יעשה, שלא נדע, אחר כך להורים שלכם. אם הוא היה מבקש שאנחנו נקום ונמשיך הלאה - אולי זה היה נותן לי כוח".

צורית: "אבל זו לא צוואה מובנת מאליה?"
"לא יודעת", משיבה ציפי. "הילדים אומרים לי: את לא יודעת מה ישראל רצה? הוא היה רוצה שתמשיכי בחיים. אבל הוא לא כתב לי כלום. לו רק היה כותב לי, אפילו כמה מילים, הייתי רוצה לעשות את רצונו".

צורית: "כשמדברים איתי על ההנצחה של מעוז, אני אומרת: רגע, שנייה, עוד לא קלטתי בכלל שהוא לא חוזר. אבל אשתנו בת למשפחה מגורשת מגוש קטיף, וכשהוא הגיע לחוף הים בזמן המלחמה, הוא כל כך שמח. הוא אפילו הצליח לשלוח לנו תמונה משם. לכן אני חושבת שזה משהו שהיה משמח אותי אם היה איזה יישוב יהודי לזכרו על אדמת עזה. אחרי שמעוז נהרג הוקם גרעין להיאחזות בעזה, 'גרעין מעוז', והצטרפנו לרעיון.

"אני מאמינה שאין שום דרך אחרת לשלוט בעזה מלבד התיישבות יהודית שם. כמו כן, את המחיר שאנחנו גובים מחמאס על הרצחנות שלו אי אפשר לגבות בחיי אדם, כי הם פשוט בזים לזה. מה שמדבר אליהם זאת האדמה", היא פוסקת. "אני מקשיבה להם והם אומרים בצורה מפורשת: מהנהר עד הים. החיזבאללה קוראים למלחמה: בדרך לירושלים. חמאס קוראים לה מבול אלי-

אקצא. כי זה ברור להם לאן הם הולכים. הם קראו 'מתנחלים' גם לאנשים בעוטף, כי זה בכלל לא רלוונטי איפה אתה גר, והסכסוך הוא לא סכסוך טריטוריאלי. לכן הדרך הכי יעילה לגבות מחיר היא דרך השטח. זה מענה גם לצד הביטחוני, אין דרך מלבד נוכחות בשטח וריבונות".

בין הר הרצל להר המנוחות

הן מתארות את הקושי בשכול. "קשה מאוד להבין מה עובר עלינו בשכול", מסבירה צורית. "בעצם אתם רואים מיישדי חיה. אני מתפקדת, אני מדברת. אני יכולה אפילו באמת לחיות במידה רבה. אבל פתאום יש מוות מאוד נוכח בחיים שלי, והוא כל הזמן שם. השלם התנפץ. הילד שלי הוא עצמי ובשרי. ולכן הרצון הבסיסי שיש לכל אדם שקם בבוקר - לי אין אותו. אני מודה על המון דברים, אני מודה על הילדים המהממים, על המשפחה הטובה, על האיש שלי. באמת יש לי הרבה על מה להודות ואני יודעת להגיד תודה, אבל אני שואלת איך אני אשורד לשארית חיי עם הכאב הזה".

אז מה עוזר לכן בכל זאת?

צורית: "הרגע הזה. אני אומרת: עכשיו אני חיה את הרגע, והקדוש ברוך הוא שולח לי כל הזמן המון דברים להתעודד".

ציפי: "כולם חושבים שאני רגילה, וציפי את חזקה. איזה חזקה? תמיד הייתי חרוצה, מספיקה הכול, ועכשיו זה אחרת. פתאום אני בוכה, ופתאום נזכרת. אני חיה את ישראל. התמונה שלו פה, ואני כל פעם אומרת: זה כאילו הוא יושב אצלי על הכתפיים. אני כל היום מדברת איתו".

ולעובדה ששניהם נהרגו על קידוש השם יש משמעות בשבילכן?

"מאוד", אומרת ציפי. היא מהנהנת בראשה ומשתפת כיצד משפחתה נאבקה על הזכות להוסיף את הכיתוב "הי"ד" ליד שם החלל במצבה הצבאית. בתחילה נענתה בסירוב מוחלט. בשל כך, במלאות 30 לנפילתו נערך טקס אזכרה כשהמצבה ריקה וללא כיתוב. בעקבות מאבק ציבורי ותקשורתי עיקש של המשפחה, קיבל לבסוף שר הביטחון את דרישתה ואישר לראשונה בתולדות המדינה את הוספת הכיתוב "הי"ד" - ראשי התיבות "ה' ייקום דמו" - למצבתם של חללי צה"ל. "לפני הלוויה שוחחתי עם טוביה בעלי שהיה בארצות הברית, ואמרתי לו: הצבא נמצא פה, והם מציעים לקבור אותו בהר הרצל והם הבהירו שבקבורה יהודית. אמרתי: אם הם יטפלו בו לפי ההלכה - אין שום בעיה. וכשהגענו לכיתוב על המצבה זה פתאום נתקע עם הי"ד, שלנו היה קריטי".

למה זה היה לך חשוב?

"כי הוא נפל על קידוש השם. הוא לא נהרג במשחק כדורגל או בתאונת דרכים, הוא נהרג בשדה

ציפי יודקין: "בשבעה הגיע אלינו רבש"ץ של אחד היישובים בעוטף וסיפר: 'כשהצבא הודיע לנו שמביאים את חיילי נצח שאלתי: יביאו לי את אלה עם הפאות? את כל הימניים האלה? והם הגיעו, ומצלצל אליי הקצין בטלפון: שלום, מתי אפשר להיפגש? זה היה ישראל. הכרתי לוחם מקצועי, שעשה הכול מעבר. יפה גם במידות שלו. הקצין היחיד שהיה לי איתו קשר"

הקרב מצלף ערבי כשהוא נלחם להגן על הארץ. את מעלה בדעתך ש-76 שנה במדינת ישראל, כל כך הרבה מלחמות, ולאף חלל לא כתוב הי"ד? איפה היו כולם? כשאנחנו התחלנו במאבק כתבו לי אנשים שגם הם ניסו לשנות ונתקלו בחומה בצורה. כתבו לנו: תעשו את זה לבד, בלי רשות. אמרתי לילדים: בשום אופן לא. אני ממשפחה חרדית ואני מכילה את הכול בצבא, וזה לא תמיד קל, נתתי את היקר לי מכול - אז אתם תגידו לי כן או לא הי"ד?" היא מזדעקת. "אני לא מבינה איפה הייתה הציגונות הדתית כל השנים? איך נתנו לזה לקרות".

צורית: "כשלקחו לי את הילד לא היה לי כוח לדבר".
ציפי: "אם הייתי יודעת שאני צריכה לעבור את כל זה - הייתי קוברת אותו מלכתחילה בהר המנוחות. סמלי המדינה ממש לא עושים לי את זה. ישראל הוא שקדוש בעיניי".

צורית: "בהר הרצל הוא נמצא עם הרבה קדושים".

ציפי: "לי זה פחות מדבר. הנשמה שלו הקדושה למעלה. והזמן עבר ואני אומרת להם: תקשיבו לי, אני רוצה ה' ייקום דמו. אמרו לי: לא יהיה. אמרתי: מה?! במדינת היהודים?! אני לא מוכנה לוותר".

התעקשתם על זה.

"הייתי בטוחה שבשלושים כבר יהיה את הכיתוב מוכן. איך אני אומרת? אחרי מה ששילמנו - משרד הביטחון צריך לתת לנו מה שאנחנו מבקשים על מגש של כסף. אחרי מאבק בסוף העניין אושר. אבל אני מאמינה שזה בכלל לא אני, זה ישראל. כולם אומרים: 76 שנה אף אחד לא הצליח לעשות את זה, והנה ישראל הצליח לחולל מהפכה גם אחרי מותו".

צורית, אתם שוקלים אולי לשנות את הנוסח? "בוודאי שנשנה. אני חייבת לומר שלי כן עושה טוב הידיעה שהוא קבור בהר הרצל, ולי כן עושה טוב הכיתוב ה' ייקום דמו, ובשבילי הסמל והמדים מאוד חשובים. מעוז היה נורא מגויס לרעיון הגדול של הגנה על הארץ. הוא יצא לקרב בשביל רעיון מאוד גדול, וכל הדברים האלה מאוד חשובים לנו. הר הרצל הוא מקום ראוי לו".

אתן מצליחות לראות את היש?

צורית: "אני שמחה ביש. קודם כול, במשפחה שלי. המשפחה שלי היא העוגן שלי. אני מסתכלת עליהם והם מדהימים. יש להם כוחות חיים. לי לפעמים אין את הכוח, ואני רואה אותם קמים ומנגנים ושומחים וצוחקים ונהנים. יצאנו לטיולים והם כל כך מלאי חיים, ואני מתפעלת מזה. הם מדהימים כל אחד בדרך. ויש את הנכדה ואת הכלה שלי, שהם אור גדול בחיי, היא אומרת ברעד. "בפן הלאומי אני יודעת שאנחנו בשלב של בירור. ברור לי שזה כרטיס לכיוון אחד, אין לנו ברירה אחרת. אנחנו בתוך מוהלך היסטורי אלוהי". ציפי: "אנחנו חיים בתוך פרק בתנ"ך. אני אומרת לישראל, עליית לכיסא הכבוד, עכשיו תזין בדרכים שלך את הדברים, שנוכח כבר לגאולה. את הי"ד לחללי צה"ל הבאת אחרי 76 שנה שלא עשו את זה במדינת היהודים, אז להביא את המשיח קטן עליך. רק משיח, רק גאולה, ויותר אחדות".

אתן לכאורה שונות, חרדית ומתנחלת, ובסוף תראו כמה החיבור ביניכן הוא עוצמתי.

ציפי: "החיבור הוא פנימי. כולנו אחים".

צורית: "בתקשורת רואים שסע וקיטוב, ואני לא מוכנה לקנות את זה. אני חושבת שהעם שלנו מאוחד".
ציפי: "לגמרי. וגם אם יש חילוקי דעות צריך לכבד זה את זה. בשבעה הגיע אלינו רבש"ץ של אחד היישובים בעוטף וסיפר: 'כשהצבא הודיע לנו שמביאים את חיילי נצח שאלתי: הצבא התחרפן עכשיו? יביאו לי את אלה עם הפאות? את כל הימניים האלה? והם הגיעו ומצלצל אליי הקצין בטלפון: שלום, מתי אפשר להיפגש? זה היה ישראל. הכרתי לוחם מקצועי, שעשה הכול מעבר. יפה גם במידות שלו. הקצין היחיד שהיה לי איתו קשר. מאז החלטתי שאני לא שופט בני אדם'. זה מאוד ריגש אותי".

צורית: "במאהל הגבורה אני פוגשת המון אנשים שמגיעים מכל הארץ. אני נמצאת שם הרבה. מגיעים אנשים מכל מיני מקומות ומתחילים לדבר והמחיצות נופלות ברגע ומגלים את הלב. אז נכון שהמציאות מורכבת, אבל אני פוגשת אנשים, ואני לא מרגישה את הסכסוך הזה. אנחנו ממהרים לקטלג בני אדם. אבל בשיחה פשוטה, קטנה - כמעט עם כל אחד נמצא את המשותף".

צילום: באדיבות המשפחה

צילום: אילן בשור

התחלה// נולד במנהטן, ניו יורק, לאבא מהולנד ואמא מארצות הברית. הבכור מארבעה אחים. בגיל שנתיים המשפחה עלתה ארצה מטעמים ציוניים והתמקמה בשכונת נחלאות הירושלמית. "אבא כבר היה בארץ ושירת בצה"ל, ואמא תמיד רצתה לעזוב את אמריקה".

אבא// מיכה, נולד בהולנד למשפחה של מוזיקאים עם שם המשפחה רוזלר. לימים עברת אותו לרזאל, בעקבות דוד שהיה טייס במלחמת ששת הימים וחויב על פי החוק באותם ימים לעברת את שם משפחתו. "סבא שלי, פרופ' מארק רוזלר, היה המורה שלי לצ'לו. גם אבא שלי לימד אותנו הרבה מוזיקה כשהיינו צעירים".

אמא// קרול, דוקטור לפסיכולוגיה. "הייתה בוודסטוק, אוהבת מאוד מוזיקה ושרה בקולי קולות רוקנרול בבית מאז שאני זוכר את עצמי. היא העניקה לי הרבה חום ואהבה למוזיקה ולבישול".

ריחות ילדות// "יש לי משהו חזק עם מנהטן. כשאני נוסע להופעות בארצות הברית, אני תמיד מקדיש זמן לעבור שם. משהו בריחות הילדות, וממש לא קשור לתרבות הפנאי, מושך אותי לשם. מכיוון שסבא וסבתא עוד גרו שם, היינו נוסעים לבקר אותם מדי שנה בקיץ. כשהייתי בכיתה ג' נסענו לארצות הברית למשך שנה. דווקא שם, ההורים שלי שלחו אותי לבית ספר דתי. במהלך הלימודים בו, התחלתי את מהלך החזרה בתשובה".

חינוך לדורות// "ההורים השקיעו מאוד בחינוך, עוד לפני שהתחלנו את תהליך התשובה. יום אחד אבא שלי זרק את הטלוויזיה לפח והכריז: 'הילדים שלי לא יבזבו את הזמן מול הדבר הזה'. בכלל, הם לימדו אותנו המון דברים - ציור, ספורט וכמובן שיעורי נגינה. גם אנחנו כיום משתדלים להשקיע בחינוך. כל הילדים לומדים מוזיקה וגם אין לנו אינטרנט בבית".

חוזרים בתשובה// השילוב בין החיפוש של ההורים ובין המעבר לשכונת נחלאות הוביל את המשפחה כולה לחזור בתשובה. "האנשים שפגשנו בשכונה, התפילות, הסליחות - משהו בכל התמהיל הזה סייע לתהליך להבשיל. כמובן שהיה תהליך חיפוש שקדם לכך. באופן אישי הייתי ילד רוחני מאוד. הייתי קשור לשבת ולתפילות. את התהליך סיימתי בגיל בר מצווה, שחגגנו כמו שצריך כמשפחה דתית".

ספסל הלימודים// ביסודי למד בבית הספר 'דוגמא' לבנים. "עמוס הוכשטיין למד איתי בכיתה". בשל הכישורים המוזיקליים, עבר ללמוד בתיכון שליד האקדמיה למוזיקה, שם למד עיבוד, ניצוח והלחנה. "הייתי הדתי היחיד בכל בית הספר, אבל הרגשתי אהוב ומקובל. רק אחרי הצבא השלמתי את הפער שנוצר בלימודי הקודש".

להקה משפחתית// בגיל התיכון הקים יחד עם האחים את 'להקת רזאל'. "התחלנו לנגן ביחד. אחותי ריקה שרה, אחי יהודה ניגן בתופים ואהרן ואני שרנו, ניגנו והלחנו את השירים. בגיל צעיר יחסית הפקנו אלבום ביחד. זו הייתה בשבילי חוויה מאוד חזקה ומעצבת מבחינה מוזיקלית. אחרי זה הקלטנו אלבום נוסף שנגנו ולא יצא עד היום".

לירושלים. "באנו מרקעים שונים מאוד, אבל תמיד חיפשתי את זה. שמעתי עליה הרבה זמן וגם היא שמעה עליי וכך הצטלבו דרכינו".

והיא שעמדה// שנתיים אחרי צאת האלבום הראשון, נשמע מעל בימת קיסריה המשפט המפורסם של יעקב שוואקי, "יש לנו הפתעה הערב: יונתן רזאל", שבישר את התפוצצותו של השיר 'והיא שעמדה' שאותו הלחין. "הייתי בכלל יחד עם מישהו שהכיר את שוואקי וכך נוצר הקשר. השיר סימן את פתיחתה של קריירה מאוד גדולה מבחינתי. זה היה בחודש אלול, וההצלחה של השיר הפתיעה אותי מאוד. כנראה בין השאר בגלל שזה היה אחרי מבצע עופרת יצוקה בעזה. השיר מאוד פתח אותי לעולם החרדי ואת העולם החרדי אליי".

מיינסטרים// האלבום השני, 'בין הצלילים', עם השיר 'קטונתי' הפך לאלבום פלטינה והצליח גם במגזר הכללי וגם החרדי, והפך אותו למיינסטרים ישראלי. "במקביל חזרתי לנצח על פרויקטים בארץ ובחו"ל, הרמתי מופע סימפוני שהפך לאלבום וניצחתי על מופע הצדעה של מד"א. לפני כמה חודשים סיימתי לעבוד על אלבום שנקרא '50', שטרם ראה אור אך כמה שירים מתוכו יצאו כסינגלים. בעקבות המלחמה הוצאתי שירים נוספים, כמו 'ממקומך' עם הרב תמיר גרנות וישיבת אורות שאול, וגם כי אלך' עם גולן ואך לזכר יוסי

סיני הי"ד, ליד סוסיא. "חייתי בחווה במשך תקופה מסוימת לסירוגין. נהניתי מאוד מעבודת האדמה והתפעלתי מחיי המשפחה. עד היום אין שבוע שאני לא מזכיר את יאיר הי"ד ודברים שלמדתי ממנו. באותה תקופה התחלתי ללמוד בשיבת מרכז הרב, ומשם עברתי לישיבת הר המור. הייתי קשור מאוד לרב יהושע צוקרמן. במקביל למדתי פסיכולוגיה באוניברסיטה העברית".

סך הכול// במהלך השנים הללו התחיל לכתוב את השירים הראשונים 'ואני תפילתי' ו'מציון תצא אהבה'. "באותם ימים התחברתי לאביתר בנאי, עיבדתי לו את 'עטור מצחק' לערב מיוחד של שירי יוני רכטר עם הפילהרמונית, והוא עודד אותי להלחין את השירים שלי. באופן מסוים עזבתי את המוזיקה הקלאסית, וכך הלחנתי את האלבום הראשון שלי, שאותו אביתר הפיק מוזיקלית. לקח הרבה זמן, כמעט עשור, עד שהאלבום יצא לאור".

נגן נודד// באותה תקופה התחבר לעולם החרדי והחל ללמוד בשיבת מיר חצי משעות היום. באותן שנים עמותת 'ציפור הנפש' הטיסה אותו לעשרות קהילות יהודיות כמין נגן נודד. "היה מדהים, למדתי להופיע בכל מצב. כמו כן ניהלתי מגמה למוזיקה באזור ים המלח".

החצי השני// בגיל שלושים הכיר את רעייתו, יעל, מושבניקית מרמת הגולן שהגיעה

הלם קרב// כבר בזמן התיכון החל ללמוד לתואר ראשון בניצוח והלחנה. לצה"ל הוא התגייס במסלול של מוזיקאי מצטיין. "מסלול אקסקלוסיבי מבחינה מוזיקלית ומאוד לא אקסקלוסיבי מבחינה צבאית, שאמור לאפשר למוזיקאי להתקדם בקריירה שלו. בטירונות חטפתי את שוק חיי בקטע טוב. גדלתי בתיכון שכמעט אף אחד בו לא הלך לקרבי. כל כך נהניתי מהצד הפיזי של הטירונות, מהחברה ומהעשייה, עד שהייתי חניך מצטיין. זו הייתה הפעם הראשונה שהחממה המוזיקלית שהייתי בתוכה נסדקה קצת. התחלתי להתלבט אם לעבור לקרבי, אבל בסוף החלטתי להישאר".

קריירה// לאחר השחרור מצה"ל סיים את התואר הראשון באקדמיה והתחיל בקריירה מוזיקלית רשמית. "התחברתי לארקדי דוכין ולאומנים נוספים, הייתי מנצח הבית של תזמורת סימפונט רעננה, וניצחתי על התזמורת הקאמרית הישראלית. משם עברתי לנצח על תזמורות שונות בארץ ולכתוב יצירות ועיבודים סימפוניים, בין השאר לשלמה ארצי ושלמה גרוניך. בשלב הזה התקבלתי ללימודי תואר שני באוניברסיטת קיימברידג' באנגליה. נסעתי להיפגש עם ראש המסלול שקיבל אותי בזרועות פתוחות, אבל הייתי בתקופה קצת מתוחה והחלטתי לקחת הפסקה".

מעלין בקודש// היישר מקיימברידג' חזר ארצה וירד לדרום, אל החווה של יאיר הר

נועל'ה בשרון

כשאוכל ואהבה נפגשים עם הציונות הדתית

נועל'ה מתחם האירועים של הציונות הדתית

ארועים עד 800 איש

ביחד נשמח. ביחד ננצח!

שנה 2024
שנה שבה כל החסופים והחילופים יחזרו הביתה לשלום
שנה של אחדות
שנה שבה נבין שאין לנו ארץ אחרת ורק ביחד ננצח
תכלה שנה וקללותיה, תחל שנה וברכותיה

1000 חוות דעת לא טועות

משעול גיל 1 כפר סבא

להזמנות: יורם 054-7009111

חפשו בפייסבוק נועל'ה אירועי בוטיק בשרון
Noale-events.co.il

יוסף ארנפלד

yosefpr@gmail.com

במגרש הביתי

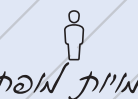
בוקר טוב
סדר היום מתחיל מוקדם בבוקר. "תפילת שחרית, פיזור של הילדים, נגינה בפסנתר, קצת ספורט ומשם לכולל. אחר הצהריים כותב מוזיקה, מלמד, פגישות צוות, שעות עיבוד והקלטה. בית הספר למוזיקה שאני מנהל יחד עם דוד ילינק שואב ממני הרבה זמן".

השבת שלי
"הרבה זמן למשפחה. לימוד עם הילדים, סעודות שבת ארוכות עם הרבה דיבור, יחד וזמירות. אין לנו כמעט אורחים בשבתות, במטרה להיות מרוכזים בילדים ובעיכול של השבוע".

פאית'ס
"שומע המון מוזיקה, הרבה ממה שקורה בארץ. מאוד אוהב להתעדכן ולהכיר. שומע גם מוזיקה קלאסית ומוזיקת פסנתר, לצד המוזיקה שגדלתי עליה של שנות השישים, כמו בוב דילן".

זאווית לאפת
רבי עקיבא. "משהו בטוטאליות שלו, בקשר שלו לאשתו, ביכולת לראות תמיד את הכול לטובה ולנחם, בהסתכלות השונה שלו על החיים - תפס אותי. הוא כביכול הגיע ממקום מאוד רחוק והפך לאיש של החיים עד הסוף".

שאלה
"יש כל כך הרבה שפע וטוב בעולם, אך לפעמים הוא מתבזבז. החלום שלי שהצינורות יתחברו והכול יבוא על מקומו בשלום".

מפאז אוקי
"להחמיץ את הרגעים הגורליים בחיים. סבא שלי קפץ מהרכבת בדרך למחנה ההשמדה ועשה את הדבר הנכון ברגע האמת".

שאלה גל
"אגור בבית בכפר, אקום בבוקר מוקדם, אופה לחם ואלמד תורה".

הרשקוביץ הי"ד".

שיר וניגון // בשלב מסוים עזב את נחלאות לטובת גבעת זאב. לפני כמה שנים הקים כולל עצמאי בשם 'שירת הלוויים' יחד עם כמה חברים. "אני משתדל ללמוד בחצי הראשון של היום". לפני ארבע שנים פתח בית ספר למוזיקה תחת אותו השם, "מקום תורני ומקצועי כאחד, שחוסה תחת האקדמיה למוזיקה, שבו לומדים את כל חוכמת המוזיקה ונחשפים למגוון רחב של סגנונות. גם הלוויים למדו חמש שנים מוזיקה, ומן הסתם גם להם היה ליווי רוחני".

סליחות בירושלים // החל מראש חודש אלול ועד ערב יום כיפור תתנגן בטיילת ארמון הנציב בירושלים במהלך שעות הערב, ללא תשלום, מחרוזות פיוטי סליחות המשלבת חדש וישן ומזרח ומערב, שאותם עיבד במסגרת המופע האוריקולי 'היי לייט ירושלים'. "המוזיקה שכתבתי בעצם מלווה מופע לייזרים". במקביל, לקראת יום כיפור, יעלה מופע פסנתר עם ביצועים אקוסטיים למיטב השירים מכל הזמנים ומבחר פיוטי סליחות, בז' בתשרי, 9.10, בתיאטרון ירושלים. "מופע פנימי שמבחינתי שהוא סוג של שיא לכל השנה, ויכין אותנו ליום כיפור".

אם זה לא היה המסלול // "איש צבא".

חנה קטן
chanakatan@gmail.com

פתקים בכותל ובלב

הם ירדו איתי למקלט בזמן האזעקה, ואז ננזפת על כך שאני מביאה ילדים לעבודה. מה הייתי אמורה לעשות? להשאיר אותם לבד בבית מול סדאם חוסיין?

44 שנות ביטחון על הכתפיים. אולם התקופה הזאת הייתה קלה יחסית למה שעברתי בשנה שחלפה, ועודני עוברת היום. למה? כי הייתי צעירה בשנים, וגם מוסיפה דעת מוסיפה מכאוב. אבל בעיקר - לא היה אז אינטרנט ולא נגישות לרדיו, כך שכל מה שקורה נשאר בגדר תעלומה, ולא היו לי ציפיות להבין ולהתעדכן לגבי מהלך האירועים בכלל. אבל היו הבדלים נוספים.

בעל יש אחד. אם הוא יצא למלחמה - אז הוא יצא, זה אך טבעי שהוא מגן עלייך. אבל ילדים יש הרבה, ובכל פעם מתווסף עוד אחד שיוצא למילואים, והדאגה גוברת. וזה ממש לא טבעי של עולם שילד מגן על אמא. אמא מגוננת על בניה. וכך אני נמצאת במעגל הדאגה באופן רציף, כולם על הראש שלי. 44 שנים ביטחון המדינה מוטל על כתפיי הצרות, והמצב רק הולך ומחמיר עם התרחבות המשפחה ועם הנכדים שגדלים והולכים ברוך ה'.

ריבוננו של עולם, אילו תפילות אתה מבקש ממני? הלב שלי מלא בדאגות, הוא מתכווץ ואני משתתקת. הקול רפה דווקא כשזעקת הלב כל כך נוכחת. אני כואבת את החטופים, כל כך צורב בלב שאני לא יכולה לשמוע מה התרחש בעוטף עזה בשמחת תורה תשפ"ד, כמו שאני לא קוראת סיפורי שואה. בימים אני נושאת על ליבי את סיפורי הגבורה, האחדות והניסים הרבים, אבל אני חיה את הכאב על מיטתי בלילות. ובעצם, המיטה הפכה בשבילי למרחב מאיים.

תשלח גם לנו פתק. אז מה עושים עם כל הכאב? העיקר להיות בתנועה, בגוף ובנפש. כל עם ישראל בתנועה - כולם בדרכים ויש מיקס של צפון עם דרום, פריפריה עם מרכז, דתיים ושאינם, ימנים ליד שמאלנים, תומכי רפורמה ליד מתנגדיה. ופרט למפוני הצפון והדרום, כל כך הרבה אנשים אינם בבית, החטופים היושבים באפלת המנהרות, פצועים שעברו להתגורר במחלקת השיקום, משפחותיהם שנעות על הדרכים והעתיקו את מושבן ליד מיטת יקיריהן, חיילים שרחוקים מבתיהם, חלקם שוכנים קבע בטנק או בבוונקר או במיגונית כבר מאות ימים. במסדרונות הכנסת מתנופפות מטפחות של פורום תקווה ופורום הגבורה אל מול נשים בטישטים עם שלטים שעליהם מתנוססות תמונות קורעות לב של אחים חטופים. משפחות מפונים מהצפון ומהדרום, כולם בתנועה וכולם מבקשים בית וכולם נלחמים על הבית. ריבוננו של עולם, הסתכל על מסירות הנפש, על האחדות, על בקשת פניך ההולכת ומתגברת, על הסליחות החובקות נוער, טף וזקן, וגם על הרופאים. אין בעולם מערכות בריאות כמו שלנו. בחדרי הניתוח מקיפים לעיתים 15 מנתחים פצוע אחד, צוות אחד מתעסק עם יד פצועה, צוות אחד נלחם על הרגל, צוות אחד מנתח ותופר את הבטן והמרדמים שומרים על יציבות המטופל מלמעלה. הכוחות המיוחדים הקיימים בעם ישראל מתגלים יותר ויותר.

ריבוננו של עולם, לקראת תפילות הימים הנוראים תשפ"ה, תן לנו טיפ: על מה להתפלל? ואם תפילות תשפ"ד נחלו כישלון - שלח לנו פתק. המען: הלב.

איור: עדי דוד

בעל יש אחד. אם הוא יצא למלחמה - אז הוא יצא, זה אך טבעי שהוא מגן עלייך. אבל ילדים יש הרבה, ובכל פעם מתווסף עוד אחד שיוצא למילואים, והדאגה גוברת. וזה ממש לא טבעי של עולם שילד מגן על אמא. אמא מגוננת על בניה. וכך אני נמצאת במעגל הדאגה באופן רציף, כולם על הראש שלי

לא שמעת את הבומים? אני מתקרבת בצעדים מהוססים. מדביקה נשיקה, נותנת לדמעות דרור ובמהירות הבזק טומנת שם פתק. שלא יראו. בכך אני מצטרפת למנהג עתיק יומין, עוד מימי אור החיים הקדוש, ולא לפי הפתקים שמגיעים ועליהם כתוב שם הנמען - אלוקים. אז גם אני כתבתי פתק.

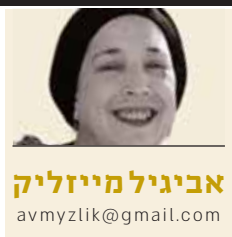
שש וחצי בבוקר. אני יוצאת לתפילת שחרית בשיבת שעלבים. בעלי קם לתפילת ותיקין. בדרך לתפילה אברך שעובר מולי עוצר אותי. לאן את הולכת? יש מלחמה. את לא שומעת את הבומים? ממש לא קלטתי, אבל הדברים שלו החזירו אותי חמישים שנה אחורה, למלחמת יום כיפור. היינו אז עולים חדשים ממש, והתגוררנו במעון עולים בשם בית מילמן ברמת אביב. באמצע התפילה נשמעה אזעקה. לא הכרתי את הקולות הללו, אבל אינסטינקט גרם לי לקחת את אחי הקטן ולרדת איתו למקלט. הוריי בחרו אז להישאר בבית הכנסת.

המשכתי בדרכי לתפילה בבית המדרש. בעזרת הנשים היו לחשושים על חדירה של מחבלים בדרום ועל חטיפה של משפחה באופקים. חשבתי על גיטתי שגרה שם, ולא הצלחתי לדמיין שיש בדבר קורטוב של אמת. התחילו להסתובב שמועות מפחידות, אבל עד מוצאי השבת נשארת בתמימותי.

למה את מביאה ילדים לעבודה? שאלה ראשונה יש לי לריבוננו של עולם: איך הבאת עלינו שנה שכזאת? לכאורה בשמחת תורה היינו במיטבנו. עברנו את תקופת אלול, חזרנו בתשובה, תפילות ראש השנה בקעו רקיעים, ביום הכיפורים היכינו על חטא, בחג הסוכות שהינו בצילא דמהימנותא, בהושענא רבה חתמנו את שבע הברכות, ובשמחת תורה היכינו לשהות במחיצתך עוד מעט לפני היציאה לחיים. איך קיבלנו מכה כזאת? ואז חולף במוחי זיכרון ממוצאי יום הכיפורים דאשתקד. לא הצלחתי להירדם. ראיתי תמונות של האלימות שהפכה את התפילה בכיכר דיזנגוף לזירת קרב, ואמרת בליבי: אבא לא מוותר לילדים שמתקוטטים. ועם כל זה, אבא זה אבא, לא?

הרומן שלי עם צה"ל הוא ישן נושן, 44 שנים אני רוקדת איתו טנגו. בעלי יצא למילואים פעמים רבות, בדרך כלל בגולן המרוחק. במלחמת לבנון הראשונה הוא יצא באמצע שיעור תורה בשבת אחר הצהריים, עלה על אוטובוס והשאיר אותי עם תינוק קטן ביד ואחת קטנה בבטן. שבעה שבועות הוא היה מגויס ולא שמעתי ממנו כלום, חוץ מהודעה אחת למזכירות הקיבוץ שבישרה שהוא בסדר. בהמשך שירת במילואים בלבנון ובמלחמת המפרץ. כשהיו לנו שמונה ילדים הוא גויס ביום הראשון של המלחמה, ואני נשארת עם מסכות סגורות שהייתי צריכה לפתוח לבד בתקווה שסדאם חוסיין ימתין עד שאפתח את כולן, כולל עריסת תינוק ומפוח לילד שהתקשה בנשימה. אחותי, שהייתה בהיריון עם תאומים והגיעה אליי לעזור לי, התעלפה באמצע האזעקה, כך שגם בה היה צריך לטפל.

אבל שרדתי את זה. מסיבה פשוטה: הייתי צעירה והייתי עסוקה עד מעל הראש. גם עבדתי במשרה מלאה וגם טיפילתי בשמונה ילדים, כי המטפלת לא הגיעה בזמן המלחמה. עבדתי במרפאת נשים בשכונת שיח' ג'ראח ונסעתי לשם ברגשות מעורבים. את הילדים הבאתי איתי לתורנות בבית החולים.

אביגיל מיזליק
avmyzlik@gmail.com

סימנים בדרך

יותר מכול אני אוהבת בראש השנה את אכילת הסימנים, ואת העובדה שפעם בשנה בכל נגיסה שלי אני יכולה לחולל את כל הברכות שבעולם

אחת מאיתנו מבקשת מכל הלב ונותנת לאוכל הנפלא הזה להיות חלק ממלחמת הקדושה שלנו, במיוחד עכשיו. וזה מה שאני מרגישה שיש לי לומר בטור הזה. יהי רצון מלפניך, ריבון כל העולמים, בשנה הבאה עלינו לטובה, שייכרתו ויסתלקו אויבינו ומשטינינו, שייקרע רוע גזר דיננו, שייטמו אויבינו, שייקראו לפניך זכויותינו. אנא, מלך העולם, אב הרחמן, חדש עלינו שנה טובה ומתוקה, עם כל העומק והרוחב שיש למילים הללו, לכולנו. שיצאו מבית האסורים כל השבויים, שיישמרו וישוּבו הביתה כל החיילים, שיתרפאו כל הפצועים והחולים, שנוזה לראות במפלתם הגמורה של כל אויבינו, ובניין הקדושה ישוב ויתקומם בעולם, כשעם ישראל כולו יהיה לראש ולא לזנב. • חדש עלינו שנה טובה, אבל אנא, שתהיה גם מתוקה.

חשובים בחג הוא הסימנים. בשונה מכל השנה - יש כאן רק נשים, או השולחן מפואר ומעוטר קצת יותר מהרגיל. לכל אחת מאיתנו יש ברכון יפה משלה לסימנים, הכול מונח על כלים חד-פעמיים הכי מפוארים שיש, אבל איזה כיף, לא צריך לשטוף כלום! (כל השנה אני אוכלת בצלחות אמיתיות, כי בעלי חושב שזה לא מכובד וגם מזיק לסביבה, אז זה חלק מה"פעם בשנה"). ואנחנו כל כך אוהבים לאכול אותם, לכוון בהם, להגיד "אמן" מכל הלב. אבל הכי פעם בשנה זאת העובדה שלאוכל שלנו יש פתאום סגולה מיוחדת. בנגיסה אחת אני יכולה להכריז ולסלק את כל האויבים, לקרוע רוע גזר דין, להרבות זכויות, לגזור גזירות טובות, לשים אותנו במקום הנכון של המשוואה - ראש ולא זנב. אז אנחנו מניחות שם את כל הלב וכל הכוונה, ולפני כל בים כל

אני יושבת מול המחשב ומנסה לחשוב מה אפשר לכתוב מתחת לכותרת הדרמטית "ערב ראש השנה תשפ"ה", אבל המוח ריק. שנה חדשה ניצבת מולנו, והפעם לא נראה לי שיש מי שייקח אותה בקלות. לא השנה. אם יש דבר אחד שלמדנו מתשפ"ד זה להתייחס, לשים לב, להיות אכפתיים. אז ראש השנה הבא עלינו לטובה מצליח למשוך את תשומת הלב של כולנו, להרעיד לנו את הלב. איזו שנה מחכה לנו מעבר לדלת?

חלק ממלחמת הקדושה

אצלי בבית, בגלל שאנחנו עושים מאז ומעולם חג על טהרת המין הנשי כשכל הצד הגברי נוסע לאומן, אחד הרגעים הכי

סינרול דבש ברוט קרמל

כ-20 יחידות

20-25 דקות
נסן אפייה

נסן התפחה
שעה לבצק, ורבע שעה לנאפים

דרגת קושי
קלה בלוס

אני אוהבת מאוד סינרול, עוד מילדות, ובתוספת צימוקים ורוטב קרמל זה פשוט מאפה מושלם. אפשר כמובן להחליף את הצימוקים בחמוציות או לוותר עליהם לחלוטין. רוטב טופי תמרים מחבר את המנה לטעמי החג, ולא ייאמן כמה קל ופשוט להכין אותו.

- לבצק:**
- 1 כפית קינמון
 - 3 כוסות קמח מלא (כוסמין או 2/3 כוס צימוקים רזין)
 - 2/3 כוס רצועות שקדים, קנוליים
 - 1/2 קוביית שמרים
 - ביצה אחת
 - 1/4 כוס שמן רזין או שמן קוקוס
 - 1/4 כוס דבש או סילאן
 - 1 1/2 כוסות מים פושרים
- לסירופ:**
- 1/2 כוס סוכר
 - 1/2 כוס מים
- לנאית:**
- 3/4 כוס דבש
 - 1/4 כוס שמן רזין או שמן קוקוס

מכינים את הבצק: שמים בקערה או במיקסר עם וו לישא את כל המרכיבים פרט למים ומתחילים ללוש. תוך כדי לישא מוסיפים את המים וממשיכים לעבד לקבלת בצק אחיד ורך. במידת הצורך מוסיפים מעט מים או קמח ולשים עוד 3-4 דקות. מכסים את הקערה בניילון או במגבת ומתפיחים במשך שעה.

מכינים את הסינרולים: מחלקים את הבצק לשניים. על משטח מקומח מרדדים חלק אחד לעלה רבוע בעובי חצי סנטימטר. מורחים חצי מהדבש על כל הבצק ומעליו חצי מהשמן. מפזרים על הכול חצי קינמון וחצי מהצימוקים והשקדים. מגלגלים לרולדה. חותכים את הרולדה לפרוסות ברוחב 4 סנטימטרים ומניחים בתבנית, כשהחלק החתוך כלפי מעלה. מכינים באותו אופן את שאר הבצק. מתפיחים כרבע שעה.

מחממים תנור מראש לחום של 180 מעלות. אופים 20-25 דקות, עד שהמאפים זהובים משני הצדדים. בזמן שהמאפים בתנור מבשלים את הסירופ: בסיר קטן מביאים לרתיחה את המים והסוכר, מבשלים דקה ומסירים מהאש. כשהמאפים יוצאים מהתנור מברישים אותם בסירופ בעזרת מברשת.

להגשה: מערבבים יחד את קרם הקוקוס והסילאן לקבלת רוטב אחיד, יוצקים את רוטב הטופי על המאפים החמימים ומגישים.

נרשמים לשנה טובה ומוצלחת

**זה הזמן להירשם לשנת הלימודים הקרובה
שתיפתח מיד אחרי החגים **ההרשמה בעיצומה!****

הפקולטה לניהול B.A.

< מנהל עסקים
< חשבונאות ומערכות מידע

המכינה לאקדמיה

< מכינה מלאה | מכינת רענון

מסלולי לימוד לתואר שני

< פיזיקה יישומית / הנדסת אלקטרו-אופטיקה M.Sc. (לב)
< כריית מידע M.Sc.
< תואר שני בסיעוד - מומחיות גריאטריה
< וטיפול תומך M.S.N.+NP (טל)

הפקולטה למדעי החיים והבריאות

< סיעוד B.S.N.
< ביואינפורמטיקה B.Sc.
< לימודי קדם-רפואה Pre-Med
< הסבת אקדמאים לסיעוד B.S.N. (טל)

הפקולטה להנדסה ומחשבים B.Sc.

< פיזיקה יישומית / הנדסת אלקטרו-אופטיקה (לב)
< הנדסת חשמל ואלקטרוניקה (לב)
< הנדסת תוכנה
< מדעי המחשב
< הנדסת תעשייה וניהול

ההרשמה עומדת להסתיים!

בית מדרש | מדרשה
בראשות הרב יוסף צבי רימון

שנה ראשונה חינם
לבוגרי צבא ושירות לאומי

מערך
מלגות רחב

שכר לימוד
אוניברסיטאי

אחוזי השמה
גבוהים

מבחן תיל
או פסיכומטרי

